

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

22. KVĚTNA 2005

Z obsahu:

Izraelův strážce

Katecheze Benedikta XVI.
ze 4. května 2005
- strana 2 -

Eucharistie - konečné vítězství

Mieczysław Piotrowski
- strana 4 -

Eucharistický zázrak v životě Marty Robinové

- strana 6 -

Osm životních pravidel pro každého křesťana

- strana 9 -

Já jsem (21)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 10 -

Počátky Církve (6)

Mario Galizzi
- strana 12 -

Panna Maria Pomocnice a sv. Jan Bosco

24. května slaví salesiáni na
celém světě svátek Panny
Marie Pomocnice křesťanů
- strana 13 -

Výzvy fatimského poselství (10)

Četba na pokračování
- strana 14 -

José de Ribera: Nejsvětější Trojice

Izraelův strážce

Žalm 120, nešpory pátek 2. týdne

Jak jsem již předem oznámil minulou středu, rozhodl jsem se vzít na program katechezí komentář k žalmům a kantikům, které tvoří nešpory, a použít texty připravené mým předchůdcem Janem Pavlem II.

Žalm 120, o kterém dnes rozjímáme, je součástí sbírky „zpevů k výstupům“, totiž k putování na setkání s Pánem v síonském chrámě. Je to žalm důvěry, proto v něm šestkrát zazní hebrejský výraz šamar – „střežit, ochraňovat“. Bůh, jehož jméno je opakovaně vzýváno, se projevuje jako *strážce* vždy bdělý, pozorný a pečlivý, jako *hlídka*, která bdí nad svým lidem, aby ho ochránila ode všeho ohrožení a nebezpečí.

Hospodinova výšina

Zpěv začíná pohledem prosebníka obráceným vzhůru *k horám*, tj. k pahorkům, na kterých se tyčí Jeruzalém: pomoc přichází shůry, protože Hospodin přebývá nahoře ve svém svatém chrámě (srov. s. 1–2). Nicméně *hory* mohou připomínat také místa, kde se tyčí modlářské svatyně, tzv. *návrší*, často zatracovaná ve Starém zákoně (srov. 1 Král 3,2; 2 Kr 18,4). V tomto případě by se jednalo o kontrast: zatímco poutník se blíží k Síónu, jeho zrak padne na pohanské chrámy, které pro něho představují pokušení. Ale jeho víra je neotřesitelná a má jen jednu jistotu: *Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi* (Ž 120,2).

Pán je pečlivý strážce

Tuto důvěru ilustruje v žalmu obraz strážce a hlídky, kteří bdí a střeží. Je zde také nárazka na nohu, která se nezvrtne (srov. v. 3) na cestě životem, a snad na pastýře, který za nočního klidu bdí nad svým stádem, aniž by dřímal či dopřál si spánku (srov. v. 4). Božský pastýř při poskytování ochrany svému lidu nezná odpočinku.

Pak přistupuje jiný symbol, totiž symbol *stínu*, který předpokládá opět cestu během slunečního dne (srov. v. 5). Myšlenka zaletí k historickému pochodu

Sinajskou pouští, kde Hospodin kráčí na čele Izraele *ve dne jako oblačný sloup, a tak je cestou vede* (Ex 13,21). Prosba: *Ochraň mě stínem svých křídel...* je v Žaltáři častá (Ž 16,8; Ž 90,1).

Po bdění a stínu je tu třetí symbol, totiž symbol Hospodina, který *stojí po pravici* svého věrného

(srov. Ž 120,5). To je postavení obhájce, ať už vojenského nebo procesuálního: je to jistota, že nebudeme opuštěni v době zkoušky, při útoku zla, při pronásledování. V tomto bodě se Žalmista vrací k myšlence cesty během horkého dne, ve kterém Hospodin chrání před palčivým sluncem.

Ale po dni následuje noc. Ve starověku panoval názor, že i paprsky měsíce jsou škodlivé, způsobují horečku nebo slepotu či dokonce šílenství. Proto nás Hospodin chrání i v noci (srov. v. 6).

Nyní dospěl žalm ke konci souhrnným projevem důvěry: Hospodin nás bude s lás-

kou chránit v každém okamžiku a ochráni náš život ode všeho zlého (srov. v. 7). Každá naše činnost, shrnutá do krajních slov *odchod* a *příchod*, je vždy pod bdělým pohledem Hospodina. To platí pro každý náš skutek a všechen náš čas *nyní i navěky* (v. 8).

Žalm v modlitbách Otců

Toto poslední osvědčení důvěry bychom chtěli komentovat duchovním svědectvím z dávné křesťanské tradice. V Epistolári Barsanufia z Gazy (zemřel někdy v polovině VI. století), pověstného askety, k němuž chodili pro radu mniši, klerici i laici pro moudrost jeho úsudku, nacházíme totiž několikrát uveden verš žalmu: *Hospodin tě bude střežit ode všeho zlého, střežit bude tvou duši*. Jim chtěl poskytnout posilu těm, kteří se mu svěřovali se svými námahami, životními zkouškami, nebezpečími a neštěstími.

Když jednou Barsanufia žádal jeden mnich, aby se modlil za něho a jeho druhy, odpověděl tak, že do svého přání vložil citaci tohoto verše: „Moji milovaní synové, objímám vás v Pánu a prosím ho, aby vás chránil ode všeho zlého a dal vám trpělivost jako Jobovi, milost jako Josefovi, mírnost jako Mojžíšovi a sílu v zápasech jako Josuovi, synu Nunovu, panování nad myšlenkami jako soudcům, podrobení nepřátel jako králům Davidovi a Šalomounovi, plodnost země jako Izraelitům... Kéž vám udělí odpuštění vašich hříchů spolu s uzdravením těla jako ochrnutému. Kéž vás zachrání z vln jako Petra a vytrhne ze soužení jako Pavla a ostatní apoštoly. Ať vás chrání ode všeho zlého jako své pravé syny a dopřeje vám, co si žádá vaše srdce ve prospěch duše i těla v jeho jménu. Amen.“ (Barsanufio e Giovanni di Gaza, Epistolario, 194: Collana di Testi Patristici XCIII, Řím 1991, s. 235–236)

Bollettino Vaticano
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Dnešní svátek Nejsvětější Trojice je dnem nejvyššího náboženského úžasu. Záhada, že Bůh je jeden, a přece je ve třech osobách, je pro naše lidské poznání neproniknutelná, a přece nám Bůh dal ve své lásce do ní natolik nahlédnout, abychom pochopili, že jeho božský způsob existence není něco jako výjimka, nýbrž představuje naprosto nezbytnou trojí plnost: plnost bytí, plnost života a plnost lásky, ve které Bytí je Život, Život je Láska a Láska je Bytí. Tato božská plnost je základem všeho, co mimo ni existuje jako Boží stvoření: stvořené bytí je tím dokonalejší, čím více

se přibližuje tomuto božskému pravzoru.

Skutečnost, že můžeme oslavovat toto největší a nejhlubší křesťanské tajemství, je pro nás příležitostí, abychom v sobě upevnili a prohloubili dva jen zdánlivě protikladné náboženské postoje. Na jedné straně oprávněnou hrdost a na druhé straně nezbytnou pokoru. Hrdost, že jsme byli povoláni, abychom byli vyznavači a účastníci jediného náboženství hodného tohoto jména, totiž jediného náboženství, které má nikoliv lidský, ale božský původ, jediného náboženství, ve kterém Bůh zjevil,

Pokračování na str. 11

Tajemství života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

*Bůh poslal svého Syna,
aby svět byl spasen*

Jako přípravu na dnešní setkání s Pánem přečti si z Janova zápisu nejdříve celý rozhovor, který vedl v noci s Nikodémem. Tento židovský předák rozpoznává, že zneuznání, jakého se Ježíši dostává od jeho soukmenovců, je plodem předsudků a zaujatosti. Překonal vliv veřejného mínění, ale nepřekonal ještě zcela obavy z lidských ohledů. Proto se vypravil za Místrem pod pláštěm noci. Ale je to také doba ticha a usebranosti, kterou volí proto, že jeho srdce upřímně hledá skutečnou pravdu. Budeš dnes svědkem toho, že Ježíš odměňuje takovou snahu tím, že hledajícímu dává nahlédnout do tajemství vnitřního Božího života. Zamysli se proto nad sebou, zda se dokážeš vymanit z vlivu a nátlaku zobecněných názorů a postojů a vydat se za hledáním pravdy k samotnému prameni. Pravda se neurčuje podle počtu těch, kteří se na ní shodli, ale věrohodností pravého svědka. A tímto osobním svědkem je poslána Boží Slovo.

Učený farizej nezačíná otázkou, ale vyznáním: *Víme, že jsi přišel od Boha a že Bůh je s tebou.* Ale božský Mistr, který vidí do lidského srdce, ví, že tento zbožný Izraelita by se rád dověděl něco bližšího o Božím království, a proto mu pohotově vychází vstříc. Právě tomuto nejen vzdělanému, ale i upřímnému učiteli může v tomto důvěrném rozhovoru svěřit něco, co zatím nikomu nesdělil: skutečně Boží království není z tohoto světa, je založeno v jiné rovině bytí a života. Dokud bude Ježíšův host přemýšlet jen v lidských kategoriích, bude se mu Ježíšovo slovo jevit nepochopitelné. Jestliže hned nechápeš, nevzdávej se a neodcházej. Uvědom si, že Pán tě chce zavést do něčeho, co na lidskou mysl ještě nevstoupilo. Není to Boží dar, že můžeš být přítomen rozmluvě o tak velkém tajemství? Neodmítej královský dar jen proto, že se ti zdá těžký a že bys ho neunesl.

Aby ses znovu narodil pro nový život, nemusíš se vrátit do matčina lůna, ale ponoř se do křestního pramene. Ten je svátostným znamením vnitřního **znovuzrození z Ducha**

Svatého. Z tohoto Ducha počala Maria Božího Syna. Proto nový život, pro který se rodíš, je tentýž božský život, život duše z Boha, v Bohu a s Bohem.

Ptáš se s Nikodémem udiven, *jak se to může stát?* Připrav se na to, že tu Pán mluví o něčem, co sahá daleko za hranice lidských představ a zkušeností. Kdyby ses chtěl stále pohybovat jen v mezích toho, co je ti předem jasné a samozřejmé, oklešťoval bys velkodušnost nekonečného Boha a chtěl bys ho vměstnat do hranic své lidské omezenosti. Musíš uvážit, zda chceš spoléhat jen na svoje poznání a zkušenost, nebo začneš stavět na věrohodném svědectví nejpovolanějšího Svědka. Boží Syn *mluví o tom, co ví, a dosvědčuje to, co viděl.* Je to poznání osobní zkušenosti *Syna člověka, který sestoupil z nebe,* kde od věčnosti přebýval v lůně Otce.

Jestliže zatím zde na zemi nemůžeš proniknout svým poznáním k podstatě daru účasti na Božím životě, umožňuje ti Ježíš, abys jej alespoň posoudil na základě **ceny**, jakou za něho platí sám Bůh: *Tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.* Celou svou trojjedinou bytostí se Bůh angažuje pro to, abys mohl tento život sdílet: **Otec**, který tě stvořil, obětuje svého jednorozeného Syna, **Syn** povýšen jako had na poušti vynese tvé hříchy na svém těle na dřevo, aby se **Duch**, oheň Božího života, mohl stát tvým životem. Jak vidíš, této nejsvětější a nejtěšnější Trojici od věčnosti nic tak neleželo na srdci jako touha mít tě u sebe a v sobě, v mém lůně věčného Božího života. Měla všech-

ny důvody, aby ztratila ty, kteří před tímto darem života dali přednost ztročezení ve smrti, ale Syn právě proto opustil Otcovo lůno a přišel na svět, aby přesto *nezahynuli, ale měli život věčný.*

Čím více budeš o této zjevené pravdě přemítat, tím více ti bude jasné, že stojíš sotva na prahu předtuchy té závažné skutečnosti, kterou ti Bůh uchystal a která tě u něho

očekává, aby tě sytila a oblažovala po celou věčnost. Zatím nemáš jinou možnost než zvolat a vyznat: **Věřím a přijímám!** Bez této tvé víry, která souhlasí a dobrovolně přijímá, nemůže pro tebe Bůh udělat nic i přes to, co všechno už pro tebe tak nezištně podnikl. Jestliže nepřijímáš, *sám ses odsoudil*, protože tak dáváš přednost tmě, odvracíš se sám

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 34,4b–6.8–9

Mojžíš časně ráno vstal a vystoupil na horu Sinaj, jak mu přikázal Hospodin; v ruce měl dvě kamenné desky.

Tu sestoupil Hospodin v oblaku, (Mojžíš) se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodino jméno. Potom (Hospodin) prošel kolem něho a zvolal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, shovivavý, velmi laskavý a věrný!“

Mojžíš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem nalezl u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdě šíje, ale odpuť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví.“

2. čtení – 2 Kor 13,11–13

Bratři, žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napominání, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh, dárce lásky a pokoje, bude s vámi. Pozdravte se vespolek křesťanským políbením. Pozdravují vás všichni věřící. Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha s vámi se všemi!

Evangelium – Jan 3,16–18

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“

od jediného *Světa* a tvé skutky nemohou být dobré. Čím větší je onen dar, pro který jsi byl stvořen, tím strašnější je připravit se o něho odmítnutím věčné Boží lásky ve prospěch vlastní zvůle.

Myslíš, že můžeš od někoho dostat velkodušnější nabídku? Víš o někom, kdo je větší než tento *Bůh milosrdný a milostivý, Bůh velké lásky a věrnosti?* Komu bys chtěl dát přednost před přesvatou Trojicí, plností bytí a života, od níž jsi dostal i ty své bytí a svůj život a která ti poslala svého Syna s nabídkou Božího synovství ve věčné a neuvznesenější Boží rodině?

Poděkuj Nejsvětější Trojici za její lásku, za dar víry, který ti umožňuje vykročit z lidské malosti a omezenosti a spojit se s ní, a žij v tomto svatém společenství *radostně, zdokonaluj se a milost Pána Ježíše Krista, láska Otcova a společenství Ducha Svatého bude stále s tebou.*

Bratr Amadeus

Eucharistie - konečné vítězství

V srdci každého člověka se odehrává boj mezi dobrem a zlem, světlem a temnotou, životem a smrtí. Na jedné straně toužíme po věčném štěstí, a na druhé straně podléháme pokušením, která představují hřích způsobem tak lákavým, že jsme nakloněni uvěřit, že hřích je zdrojem štěstí a nikoliv tou největší tragédií.

Zlo ve své útočnosti a síle je bezohledné a současně podlé, když se představuje jako svůdná nabídka svobody a dobra. Uvědomujeme si, že vlastními silami nikdo z lidí není schopen uchránit se od zlých nástrah.

Někdy se může zdát, že síly zla získaly nadvládu, že jsou silnější než síly dobra, že svět je pod vládou Satana, že i přes naši modlitbu zlo triumfuje. Mravní úpadek ještě více umocňuje moc nenávisti vůči všemu, co je Boží. Nikdo z křesťanů nemůže uniknout boji se silami zla, někde se před nimi schovat. Na cestě do nebe jsme odsouzeni k ustavičnému boji se Satanem, který je géniem v tom, jak oklamat a zotročit člověka.

Ve Zjevení svatého Jana nacházíme často potěšující zprávu: Satan a jeho andělé již prohráli rozhodující bitvu. **Ďábel, peklo a smrt byli definitivně a navždy poraženi v utrpení, smrti a zmrtychvstání Ježíše Krista. A náš Spasitel zve každého člověka, aby měl účast na tomto jeho vítězství. Proto ustanovil Eucharistii.** Díky mši svaté máme trvalou možnost účastnit se největší události v dějinách lidstva: smrti a zmrtychvstání Ježíše Krista – tedy konečného vítězství nad Satanem, hříchem a smrtí. I když jsme ustavičně v boji se silami zla, přesto díky Kristu, který zpřítomnil své definitivní vítězství ve svátosti pokání a v Eucharistii, můžeme ve své osobní bitvě se silami zla vítězit nad ďábelskými pokušeními, povstávat, když jsem klesli, přerhat řetězy zotročení a uzdravovat rány lidsky nevléčitelné.

Dotaz na Eucharistii

Posluchači byli šokováni, když jim Ježíš řekl, že věčný život obdrží jen ti, kdo budou jist

jeho Tělo a pít jeho Krev (srov. Jan 6,52). Pro mnohé z nich bylo toto jeho učení dokonce nepřijatelné: *To je těžká řeč, kdo to má poslouchat* (Jan 6,60)? Proto někteří učedníci byli svedeni a pohoršeni, přestali Ježíši věřit a odešli od něho (srov. Jan 6,66). Zrada apoštola Jidáše se zrodila právě tehdy, když uslyšel, co říká Ježíš o Eucharistii. Zdůraznil to sám Kristus: *Mezi vámi jsou ti, kteří nevěří. Ježíš totiž od počátku věděl, kdo jsou ti, kteří mu nevěří, a kdo ho měl zradit* (Jan 6,64).

Po své eucharistické řeči Ježíš věděl, že učedníci reptají proti němu, proto se zeptal: *To vás pohoršuje* (Jan 6,61)? A vysvětlil jim, jak je třeba Eucharistii rozumět (srov. Jan 6,62n). Poukázal na tajemství oslavy svého lidství v umučení, smrti a zmrtychvstání. K tomu došlo po jeho zmrtychvstání.

Drama hříchu a smrti

Nezbytná nutnost utrpení a smrti s ním spojené jsou nejtěžší zkušeností, která se týká kaž-

dého člověka. *Strašná je smrt*, piše sv. Faustyna. Hrůza smrti nám dovoluje zakusit, do jakých tragických důsledků zavedl lidstvo prvotní hřích i každý náš osobní hřích. Dává nám na vědomí, co

riskujeme, když odmítáme Boha a jeho milosrdenství.

Dramatický boj o věčnou spásu člověka začal od samého počátku lidské existence. Z popisu prvotního hříchu se dovídáme, že Satanovi se podařilo naklonit lidi k tomu, aby uvěřili, že štěstí a svobody dosáhnou jen tehdy, když vypoví poslušnost Bohu a poruší smlouvu s ním uzavřenou. Tím, že člověk podlehl tomuto pokušení, podrobil se do otroctví hříchu (srov. Jan 8,34) a smrti (srov. Gn 5,12). *Tak vstoupila na svět smrt pro ďáblu zavisť a zakoušejí ji ti, kteří mu náleží* (Mdr 2,24). Po prvotním hříchu ocitli se Adam a Eva, (tedy celé lidstvo stvořené Bohem jako jeden duchovní organismus) pod vládou Satana. Žádný člověk nebyl schopen se vlastní silou osvobodit z otroctví lži, hříchu a smrti, protože hřích znemožňoval lidem poznání pravdy o sobě a o své hříšnosti. To je poslední podmínkou smíření s Bohem, který snímá všechny hříchy a osvobozuje ze Satanovy moci.

Drama spásy a Eucharistie

Bůh Stvořitel, který je dokonalým společenstvím tří božských osob Otce, Syna a Ducha Svatého, odpovídá na vzpouru člověka láskou, která se posouvá až do neuvěřitelných hranic.

Abý vytrhl lidi z otroctví hříchu a smrti, stává se Boží Syn, druhá Osoba Nejsvětější Trojice, skutečným smrtelným člověkem s duší a tělem, s lidským rozumem a vůlí, *aby smrtí přemohl toho, který drží vládu nad smrtí, tj. ďábla*. Ježíš Kristus v době svého pozemského života podstoupil s mocnostmi zla vítězný boj, který přinesl celému lidstvu spásu.

V tomto dramatickém boji se Satanem použil Spasitel jedinou zbraň, a tou je pravda a láska. Tím, že se stal skutečným člověkem, vstoupil do skutečnosti hříchu a smrti, do které je celé lidstvo pohrouženo. Na lhostejnost, pohrdání a nenávist Satana i hříšníků odpovídá Ježíš láskou a milosrdenstvím, které jdou až do krajnosti. Bůh-člověk bere na sebe viny nás všech, pozvedá naši bolest, zatěžuje se naším utrpením a je proboden pro naše viny (srov. Iz 53,4–6). Nazaretský může vzít na sebe hříchy všech lidí od počátku světa až do jeho konce, protože je Bohem-Synem, jedné podstaty s Otcem. Osoba Slova proniká svým utrpením a láskou všude tam, kde působí ničivá moc zla. Sjednocuje se s každým trpícím, aby učinil z utrpení cestu, která dozrává do lásky.

Kristovo umučení a agrese zla dosahují svého vrcholu v agónii a smrti kříže. Ježíš umírá ve strašném utrpení, kterému dal průchod ve zvolání: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* (Mt 27,43) I když je sám bez hříchu, poznává jeho Srdce, jak strašným utrpením je hřích, jehož plodem je peklo osamocení, prožitek nepřítomnosti Boha a hrůza smrti.

Velikost utrpení a zmaru Ježíše ve smrti je zjevením pravdy o hříchu. *S tím, který byl bez hříchu, jednal jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho*

byli spravedliví u Boha (2 Kor 5,21). Kristus demaskuje lež, kterou Satan vyslovil v rajsčém pokušení, že hřích přináší štěstí a svobodu: *Otevřou se vám oči a budete jako Bůh poznávat dobro a zlo* (Gn 3,5). Tím, že zakouší ve chvíli smrti, čím je doopravdy hřích, umírá Ježíš za každého člověka. **Zcela nevinný a bez hřichu stává se Ježíš „hřichem“, bere na sebe viny nás všech, aby spasil všechny lidi. Tím způsobem je drama utrpení, hřichu a smrti uvedeno do skutečnosti Nejsvětější Trojice.**

Ve zkušenosti největšího utrpení Ježíš miluje Otce tak, jak to činí od věčnosti. To, co podléhá změně, není Bůh, ale lidstvo. Ježíš se odevzdává Otcí tím, že trpí a umírá za hříšníky: *Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha* (Lk 23,46). Tato úplná odevzdání Syna Otcí je odplacena láskou Otce i Syna, tedy mocí Ducha Svatého, usmrcené a zmučené Ježíšovo lidství, které se stalo hřichem, neboť se v něm shromáždily hříchy všech lidí, obdrží dar zmrtychvstání a života. Ježíš vstává z mrtvých v oslaveném těle, které už nepodléhá smrti. Tím způsobem silou lásky Otce a Syna, tedy mocí Ducha Svatého je poraženo všechno zlo, jsou odpuštěny všechny hříchy. Satan se svým pekelným královstvím je definitivně poražen. Ve smrti a zmrtychvstání Krista se zjevuje nekonečné Boží milosrdenství. *Moje milosrdenství je tak veliké, že po celou věčnost ho nezměří žádný rozum, ani lidský ani andělský,* řekl Ježíš sv. Faustyně. (D 699) **Tím, že vzal na sebe hříchy všech lidí a zakusil utrpení a smrt, sklání se Bůh ve svém nekonečném milosrdenství nad osudem každého člověka, aby svou milosrdnou láskou uzdravil nejbolestnější rány, porazil nejhlubší zdroje zla a odpustil všechny hříchy.**

Dcero moje, napiš, že čím větší ubohost, tím větší nárok na mé milosrdenství, a přesvědčuj všechny duše, aby důvěřovaly mému milosrdenství, protože toužím spasit všechny. Pramen mého milosr-

denství byl na kříži otevřen dokonán k prospěchu všech duší, nikoho nevyjímaje, řekl Ježíš sv. Faustyně. (D 1190)

Tím, že ustanovil Eucharistii, umožnil Pán Ježíš všem lidem účast na celém dramatu spásy, tedy na svém umučení, smrti a zmrtychvstání. Tyto velikonoční události jsou svátostně zpřítomněny v každé mši svaté, abychom mohli mít účast na konečném vítězství Krista nad Satanem a hřichem.

Svatý otec Jan Pavel II. napsal v encyklice o Eucharistii: *Když Církev slaví Eucharistii, památku smrti a vzkříšení svého Pána, tato ústřední událost spásy se reálně zpřítomňuje a „uskutečňuje se dílo vykoupění“* (LG 3). *Tato obět je natolik rozhodující pro spásu lidského pokolení, že Ježíš Kristus ji dovršil a vrátil se k Otcí poté, co nám zanechal způsob, jak se na ní podílet, jako bychom při ní byli přítomni. Každý věřící tak na ní může mít účast a těžit z ní nevyčerpatelné plody* (EE 11).

Když ve svatém přijímání přijímáme Tělo a Krev Ježíše Krista, dostáváme život věčný a lásku samotného Boha a vstupujeme do života Nejsvětější Trojice.

Jan Pavel II. zdůrazňuje, že spásná skutečnost naší účasti v oběti mše svaté se uskutečňuje, když člověk *Tělo a Krev Páně přijímá. Eucharistická obět je sama o sobě zaměřena na důvěrné spojení nás věřících s Kristem ve svatém přijímání: přijímáme toho, který se za nás obětoval, jeho Tělo, které za nás vydal na kříži, jeho Krev, kterou prolil „za mnohé na odpuštění hřichů“* (Mt 2,28) (EE 16).

Eucharistie, to je sám zmrtychvstalý Kristus ve svém oslaveném neviditelném lidství. To je skutečnost, o které mluvil Ježíš, když vysvětloval učedníkům podstatu této svátosti (srov. Jan 6,62n). Ve smrti a zmrtychvstání Krista nabývá jeho lidství nový druh existence, je zbožštěno: *V něm totiž přebývá veškerá plnost božství tělesně* (Kol 2,9). **Zmrtychvstalý Kristus ve svém oslaveném těle se stává všudy přítomný a dává nám v daru Eucharistie sebe samého, dělí se s námi o svůj zmrtychvstalý život a lásku, abychom již zde na zemi zakoušeli skutečnost nebe.**

Ó Ježíši, utajený v Nejsvětější Svátosti oltářní, moje jediná láska a milosrdenství, svěřuji Ti všechny potřeby svého těla i duše. Ty mi můžeš pomoci, protože jsi milosrdenství samo, v Tobě je všechna moje naděje (sv. Faustyna D 1651).

Z Miłujcie się 2 /2005 přeložil -lš-

PRVNÍ CESTA PAPEŽE MIMO ŘÍM

První cestu mimo Řím uskutečnil Benedikt XVI. 29. května 2005. Zúčastní se Eucharistického kongresu v Bari.

PROTI BEZPRÁVÍ NA NENAROZENÝCH

Sdružení německých právníků „Právo na život“ požaduje od státu, aby záměrný potrat byl jasně označen jako bezprávi. Ačkoliv existuje ústavněprávní zákaz potratu, jeho účinnost je prakticky nulová. Ročně dochází podle hlášení ke 130 000 potratům, skutečnost je však vyšší než 200 000. Tento stav trvá již 10 let. Jelikož počet žen v plodném věku poklesl, četnost potratů vlastně vzrůstá. Statistika pouze konstatuje zlepšení nebo zhoršení, ale k vlastní ochraně nenarozeného života nedochází. Je třeba zásadně posílit právní vědomí v této otázce.

MASOVÉ KONVERZE V INDIÍ

Bijepur. Asi 600 indických křesťanů přestoupilo v rámci masového obřadu k hinduismu. Jedná se asi o 120 rodin z nejnižší vrstvy Dalit (nedotknutelní - nečistí). Obřad zorganizoval Višva Hindu parišad - extremistická hinduistická organizace. Její příslušníci zneužívají bídu nejnižších vrstev. Nejdříve je lákají nabídkou potravin a oděvů, a pokud tato praxe nepřináší výsledky, pak je nejrůznějšími výhrůzkami nutí, aby přestoupili k hinduismu. Biskup diecéze Sambalpur Lucas Kerketta ostře kritizoval tuto praxi. Úřady mají strach proti VHP zasahovat.

PODZEMNÍ CÍRKEV V ČÍNĚ

Podzemní církev v Číně zaslala četná blahopřání Benediktu XVI. k jeho volbě. Jejich největším přáním je, aby papež navštívil jejich zemi. Mnozí z nich podnikli dalekou cestu, aby mohli sledovat papežovu intronizaci v televizi. Benedikt XV. (1914-1922) se velice zajímal o katolíky v Číně a díky jeho úsilí mohl jeho nástupce Pius XI. vysvětit pro Čínu první biskupy.

Eucharistický zázrak v životě Marty Robinové

Marta Robinová (1902–1981) je jednou z největších stigmatizovaných mystiček XX. století. Každý pátek prožívala drama Kristova umučení a smrti, na jejím těle se objevovaly krvavé rány Spasitele. Nejvíce však světovou veřejnost i odborníky udivila skutečností, že více než 50 let byl jejím jediným pokrmem Ježíš v Nejsvětější Svátosti oltární.

Dětství

Marta Robinová se narodila 13. března 1902 ve Francii v Châteaufortu nedaleko údolí Rodanu. Pokřtěna byla ve farním kostele v Saint-Bonnet. Měla pět starších sourozenců, čtyři sestry a bratra. Rodiče měli zemědělské hospodářství. Otec byl pracovitým hospodářem a matka veselou a zbožnou ženou.

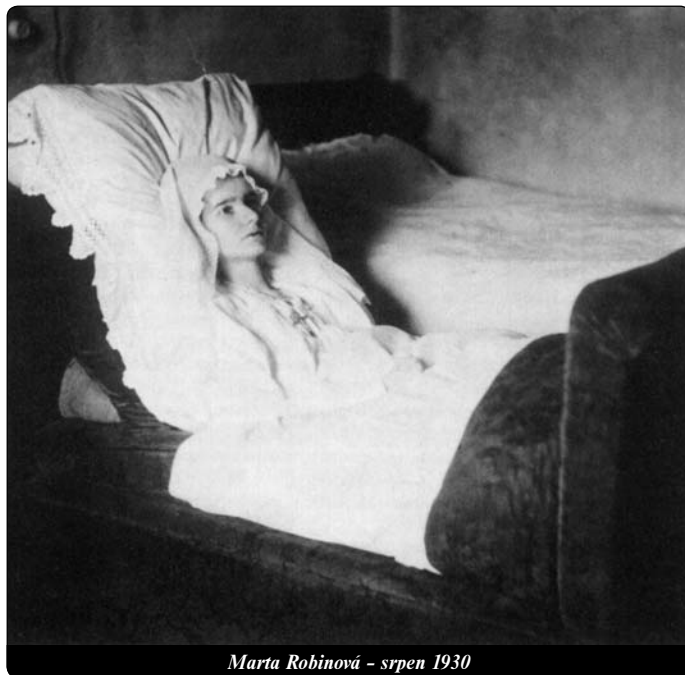
V roce 1903 zachvátila celou oblast epidemie tyfu, která mnoho lidí připravila o život. I malá Marta onemocněla tyfem. Přezila, ale její zdraví zůstalo silně podlomeno. Ze zdravotních důvodů často vynechávala školní vyučování, takže ji místní farář připravoval na první svatě přijímání doma. 15. srpen 1912 byl velkým dnem jejího života. Poprvé přijala Krista v Eucharistii. Po letech vyznala: *Zdá se mi, že Pán si mě v den prvního svatého přijímání vzal do svého vlastnictví. Ježíšovo Srdce se zabydlelo v mém srdci.*

Marta měla velice dobrou paměť, rychle si všechno zapamatovala a v učení byla velice pilná. Bohužel školní docházku musela ukončit ve 14 letech, protože musela pomáhat rodičům v hospodářství. Bylo to hodné a veselé dítě, velice milovala květiny, ráda pracovala na zahradě i v kuchyni, milovala lidový zpěv a tanec při večerních sousedských setkáních.

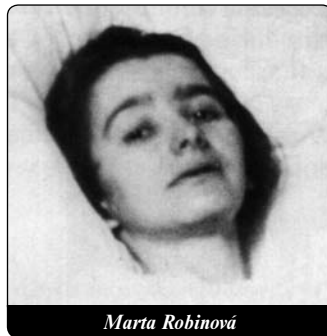
Postupující paralýza

V květnu 1918 začala jako šestnáctiletá trpět prudkými bolestmi hlavy. 25. listopadu

toho roku se v matčině přítomnosti náhle v kuchyni zhroutila. Od té chvíle byla 20 měsíců ve stavu spánku. Lékaři byli bezradní a nedokázali nemoc diagnostikovat. Rodiče se obávali, že Marta brzy zemře. Nikdo asi nevěděl, že to byl mystický spánek, během kterého Ježíš Martu duchovně připravoval na velké poslání zpřítomňovat ve světě jeho lásku a veliké milosrdenství. K všeobecnému překvapení a radosti se Marta jednoho dne probudila a pokračovala v rozhovoru přesně v tom místě, kde ho přerušila, když ji přepadl mystický sen. Od té doby se mohla Marta pohybovat jen za pomoci berlí. Postupem času se však choroba stále více prohlubovala. **Dívka nabytá vnitřní přesvědčení, že jejím nejdůležitějším posláním bude trpět za druhé. Učila se od Panny Marie v modlitbě bezmezně**

Marta Robinová – srpen 1930

Marta Robinová

věřit a důvěřovat Ježíšovi. Měla jen jedno přání: do konce života plnit Boží vůli.

15. října 1925 napsala akt zasvěcení a úplného obětování svého života Bohu. Byl to soukromý akt zasvěcení a zasnoubení s Kristem, kterému se odevzdala jako oběť lásky, a současně to byl vzrušující milostný dopis.

Mnoho mystiků mluvilo o tom, že na znamení mystických zasnub s Kristem obdrželi od něho „mystický prsten“. Marta vyznala, že ho na své ruce viděla dvanáctkrát.

Po tomto aktu zasvěcení se s Martou začaly dít podivné věci. 3. října, v den památky sv. Terezie z Lisieux, upadla dvacetiletá Marta do mystického snu, který trval tři týdny. Po probuzení svěřila rodičům, že v té době obdržela mnoho utrpení, které paradoxně bylo sladkým důkazem Boží lásky. Řekla: *Když trpíme,*

je to škola lásky, abychom milovali ještě více. V tu dobu ji třikrát navštívila sv. Terezie z Lisieux, která řekla nemocné, že se má ujmout poslání zakládat „ohniska lásky“ na celém světě.

Paralýza nohou postoupila tak daleko, že se už vlastní silou nemohla pohybovat. Od 2. února zachvátila její choroba také paže, ramena a polykací svaly. Nebyla schopna nic jíst ani pít. Musela se položit na lůžko, ze kterého již nevstala až do své smrti 6. února 1981.

Eucharistický zázrak

Martu ošetřoval dr. Jan Dechaume, profesor fakulty medicíny v Lyonu, a dr. Ondřej Ricard. Ve své zprávě o zdravotním stavu Marty napsali, že 2. února 1929 kolem poledne se staly její ruce a nohy bezvládné a ochrnuly. Současně byly paralyzovány polykací svaly, a proto nemocná nemohla přijímat pokrm ani nápoje a mimo to vůbec nespala. Otázka, jak mohla Marta zůstat na živu, aniž by přijímala pokrm, zůstala pro vědu nevysvětlitelnou záhadou. Vědci navíc tvrdili, že příčinou naprosté bezvládnosti mladé ženy nebyly psychické, emocionální ani rozumové stavy. Byl vyloučen rovněž nervový záchvat, novotvar v mozku nebo epilepsie. Příčiny nemoci Marty Robinové byly pro medicínu velkým tajemstvím.

Nevěřící vídeňský filozof a lékař Ludvík Couchoud, jehož zvědavost zprávy o Martě vyvolaly, přijel k ní, aby sám zhodnotil, zda je pravdou všechno to, co se vypráví o jejím mystickém životě, stigmatěch a o tom, že jejím jediným pokrmem je přijímání Eucharistie. Po mnoha těžkostech díky intervenci samotného biskupa se mu nakonec podařilo setkat se s Martou. Mezi nimi se rychle vytvořilo duchovní pouto a od té doby byl vědec jejím častým hostem. Dr. Couchoud potvrdil, že Martu Robinovou postihlo ochrnutí celého těla, které tak silně zablokovalo

polykací svaly, že nebyla schopna polknout ani kapku vody. Ve své lékařské zprávě dr. Couchoud napsal, že ho nejvíce udivuje způsob, jakým Marta přijímá svaté přijímání. Hostii nepolykala, protože bylo nemožné, aby prošla bloádou polykacího traktu. Hostie sama pronikla tajemným způsobem jejími zavřenými ústy i tkání.

Marta nepřikládala úplné hladovce, ke které ji, jak říkala, odsoudil Ježíš, žádný zvláštní význam. Nic nejedla a nepila z důvodů fyzické nemožnosti způsobené úplným ochrnutím. **Přes 50 let zůstávala bez pozemského pokrmu, ale nemohla žít bez Eucharistie.**

Svaté přijímání bylo pro Martu nejdůležitějším úkonem a jediným pokrmem, který ji udržoval při životě. Přistupovala ke svatému přijímání jednou týdně v úterý, v posledních letech svého pozemského života ve středu večer. V den, kdy měla přijmout sv. přijímání, se od rána modlila, opakovala svůj akt lásky a odevzdání Kristu z 15. října 1925. Ten den také přistupovala ke svátosti pokání. Po přijetí svatého přijímání vydávala tichý výkřik nadšení a radosti a upadla do extáze, která spočívala v úplném splynutí s Bohem. Během extáze vyzářovalo z její tváře nadpozemské štěstí a krása. *Jsem tak šťastná, můj Milovaný, protože cítím, že moje srdce bije v Tvém, protože cítím Tebe ve svém srdci, Tebe, živého a všemohoucího Pána, ve mně - jaké tajemství! Cítím se jako v ráji. Jednoho dne umřu, protože cítím Tebe, můj Ježíši, jak biješ v mém srdci. Pane Ježíši, učiň, aby bylo jednoho dne řečeno, že mě spálila Tvoje láska nikoliv pro moje úsilí, ale díky Tvé milosti. ... Ó můj Bože, už nyní mě obdarováváš takovým pokojem, činíš mě tak šťastnou na této zemi, co bude v nebi?*

Když mystici prožívají extáze, mají bezprostřední styk se skutečností samotného Boha a ztrácejí vazby, které je spojují se světem. Marta vysvětlova-

la, že není možno říct, že by se v době mystického stavu *duše oddělovala od těla. Je spíše obdivuhodně uchvávena. Bůh se objevuje nejdříve ve strachu. Je to něco tak nového, že to není možno vyjádřit. Potom zakusí stav pokoje, je to stav mimo čas. Nevím, kdy to nastane. Nevím, jak to vyjádřit... Děje se to mimo mne i ve mně. Jsem uchvávena. Marně se bráním, jsem uchvávena láskou. Ale není v tom žádné nucení.*

Teprve den, který následuje po dni přijímání, končí extáze a Marta se vrací k normálnímu životu. Pro mystičku byl nejdůležitější život víry, její osobní vztah lásky k Ježíši, a nikoliv mimořádné stavy a prožitky. Tak jako sv. Jan od Kříže tvrdila, že nesmíme toužit po mimořádných duchovních prožitcích, protože poušť ducha, temná noc víry je nejcennějším darem, díky kterému můžeme jít s Ježíšem křížovou cestou a dožrávat do nebeské lásky. Jen tehdy budeme moci jít po této cestě, když naším nejdůležitějším a jediným duchovním pokrmem bude Ježíš v Eucharistii.

Když přijímám svaté přijímání, děje se to tak, jako kdyby do mě vstupovala živá osoba... Moje ústa zvlhnou, ale nic nemohu

Marta Robinová po své smrti

Duchovní vůdce Marty Robinové P. Finet při setkání se Svatým otcem Janem Pavlem II.

polknout. Hostie vniká do mne, ale já sama nevím jak. Eucharistie není obyčejným pokrmem. Pokaždé se do mě vlévá nový život. Ježíš je v celém mém těle, jako bych vstávala z mrtvých. Přijímání je něčím více než sjezdením: je splynutím v jedno... Mám chuť křičet ke všem těm, kteří se mě ptají, jestli skutečně nejím nic jiného, říct jim, že já jím více než oni, protože se sytím Eucharistií, Tělem a Krví Pána Ježíše. Chci jim říct, že oni sami blokují v sobě účinky tohoto pokrmu.

To, co všechny nejvíce udivuje, zvláště lidi z oblasti vědy, je potvrzení skutečnosti, že Marta od okamžiku ochrnutí těla v roce 1929 až do své smrti 1981, te-

dy více než 50 let, absolutně nic nejedla, nepila a vůbec nespala, a přesto její organismus normálně fungoval. Jediným jejím pokrmem byla Eucharistie. Ježíš chtěl tímto neobyčejným znamením eucharistického zázraku ukázat všem lidem, jak velkou moc má svaté přijímání, jestliže je přijímáme s hlubokou vírou.

Příkladem Marty Robinové nám Bůh připomíná, že **opravdivý život získáváme pouze tehdy, když přijímáme Kristovo Tělo a Krev v Eucharistii.** Tímto záhadným zázrakem touží Ježíš přivést nás všechny k horoucí lásce k Eucharistii a k vědomí, že svaté přijímání je On sám ve svém zmrtvýchvstalém a oslaveném lidství. Dává se nám celý, aby s námi sdílel plnost života: *Nebudete-li jíst Tělo Syna člověka a pít jeho Krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den* (Jan 6,53n).

Spoluutření s Kristem

Marta pochopila, že když se sjednotí s Kristem v lásce, musí se s ním spojit i v utrpení za spásu světa a vést s ním duchovní boj se silami Satana. V říjnu 1927 na ni ďábel poprvé zaútočil. Ukázal se jí jako zvíře, které budí hrůzu. Později přicházeli zlí duchové v lidské podobě a působili jí velké utrpení.

V roce 1930 obdržela od Ježíše dar stigmat. Ježíš se jí zjevil koncem září a zeptal se: *Chceš být taková jako já?* V jejím aktu sebeodevzdání a sebeobětování byla již připravenost ve všem napodobit božský vzor. Počátkem října se jí zjevil Ježíš znovu, tentokrát na kříži. Požádal ji nejdříve, aby otevřela své ruce. *Zdalo se mi, jako by z jeho Srdce vycházel šíp, který se rozdělil na dva paprsky, z nichž jeden probodl moji pravou a druhý levou ruku. Současně jako by mé ruce byly probodeny zevnitř. Potom mě Ježíš vyzval, abych mu obětovala nohy, a já jsem to ihned udělala. Spat-*

BURZA EBAY NABÍZÍ KONSEKROVANOU HOSTII

Americké katolické skupiny vyzvaly k bojkotu internetové výměnné burzy eBay, která si dovolila nabízet hostii, kterou měl údajně konsekrovat sám papež Jan Pavel II. Je to hrubá urážka všech věřících katolíků. „Neočekáváme od nekatolíků, aby sdíleli naše názory, ale očekáváme od nich respekt k našim pocitům,“ prohlásil William Donohue, prezident „Catholic Legue for Civil and Religious Rights“. Zástupce eBay odpověděl: „Nebudeme měnit svou pozici. Lidé jsou svobodní a mohou si dělat, co chtějí.“

K tomu poznamenáváme: Kdo se díval na televizní přenos intronizace Benedikta XVI., mohl se na vlastní oči přesvědčit, jak snadné je na náměstí Sv. Petra získat v důsledku praxe přijímání na ruku konsekrovanou hostii. Někteří příslušníci je rozdávají jako obrázky i do ruky natažené ze zástupu a vůbec se nestarají, komu podávají a co se s hostií stane. V Římě existuje podloudný obchod s posvěcenými hostiemi pro potřeby satanských černých mší.

záhuby, spojila se s ukřižovaným Kristem. Obětovala za druhé své utrpení a brala jejich utrpení na sebe. Její bolest byla nejintenzivnější v těch obdobích, kdy prožívala Boží nepřítomnost. Pocit Ježíšovy nepřítomnosti byl pro ni „peklem“ a skutečným zážitkem, jak strašný je hřích. V ne-

dělní ráno se spojovala s radostí Zmrtvýchvstalého, který definitivně vítězí nad Satanem. Marta se tak účastnila celého dramatu naší spásy, které se zpřítomňuje v každé mši svaté. Ježíš nám tak jejím prostřednictvím chce říci: **Každý křesťanský život je mší svatou a každá duše může být hostií.**

Pán Ježíš Martě Robinové:

Moji kněží, moji kněží! Dej mi za ně všechno. Moje Matka a já je tolik milujeme. Dej mi všechno své utrpení, všechno, co trpíš v tomto okamžiku, i všechno utrpení, do kterého tě chce ponořit má Láska. Dej mi svou izolaci a svou osamocenost, opuštěnost, kterou ti posílám. Všechno a ustavičně pro kněze. Obětuj se Otci spolu se mnou. Neboj se, že budeš pro mé kněze trpět příliš mnoho. Potřebuji velmi reálně všechno to, co v tobě konám pro jejich prospěch.

* * *

V listopadu 1940 ztratila Marta matku. Ta umírala v nemocnici. Na výslovnou žádost dcery a proti vůli lékařů, kteří se obávali, že během převozu zemře, dala se odvést domů a uložit vedle lůžka své nemocné dcery Marty. Po několika minutách jí Marta řekla: „Vydej se na cestu do nebeských příbytků.“ Pak dodala: „Maminko, vstup do nebe. Tvůj očištec skončil.“ Po několika dnech svěřila Marta P. Finetovi: „Pán mě prosil, abych vzala na sebe mamčin očištec. Ihned jsem to učinila. Po devět měsíců mám snášet zvýšené bolesti smyslu. Poslední tři měsíce budu prožívat bolest ztracení.“ Tak chápala Marta lásku.

řila jsem hrot šípu, který se opět rozdělil na dva a prorazil moje nohy. Ale to všechno proběhlo velice rychle. Pak mě Ježíš vyzval, abych mu nabídla svou hrud' a své srdce. ... Jejich proražení se uskutečnilo ještě intenzivněji. Ježíš mi nabídl ještě trnovou korunu. Umístil ji na mojí hlavě a silně ji zatlačil. Ježíš jí pak řekl: *Od nynějška tě budu nazývat moje Malá z lásky ukřižovaná.* Pak Ježíš zmizel. Marta téměř každou noc prolévala krvavé slzy. Od října 1931 až do konce života prožívala každý pátek na svém těle Ježíšovo utrpení a smrt. Bylo to velmi kruté utrpení tělesné i duševní, při čemž se cítila zcela opuštěná ode všech i od Boha Otce, jak to Ježíš vyjádřil slovy: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* (Mt 27,46). To byl důsledek lidských hříchů, které Ježíš vzal dobrovolně na sebe, aby je zahladil a aby všechny lidi vysvobodil ze Satanovy moci. Marta tato muka spolu s Ježíšem prožívala za spásu hříšníků. Její muka vrcholila prožitkem „smrti“ na kříži vždy v pátek ve tři hodiny. Pak prožívala soud, jakým budou muset projít všichni lidé. Když soud skončil, prožívala stav oddělení duše od těla a očekávání zmrtvýchvstání. V nedělní ráno na výzvu kněze se vracela do normálního života.

Svým sjednocením s Ježíšem v tajemství jeho umučení a smrti na kříži se stala skutečným géniem duchovního života. Vynikala velkou životní moudrostí, přesnou znalostí posledního cíle lidského života. Marta si byla živě vědoma dramatu boje mezi dobrem a zlem, jaký se odehrává v srdci mnoha lidí. Věděla, že největší tragédií člověka je hřích a takový život, jako by Bůh neexistoval. Bylo pro ni samozřejmé, že setrváváním ve hříchu se stáváme otroky Satana a spějeme k věčné záhubě. Duchovní genialita Marty byla v tom, že se ustavičně účastnila aktu spásy, který Kristus vykonal svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním. Aby zachraňovala hříšníky od věčné

Obětuj se celý bez výhrad Bohu spolu s Ježíšem a jeho božskou obětí, kterou ustavičně přináší za spásu světa.

Zpráva o tom se brzy roznesla nejen v Châteauneuf, nýbrž i v celém okolí jako požár a vyvolala viditelný zázrak: prakticky ateistické okolí se vrátilo k Bohu a začalo Martu nazývat „světicí“. Začalo ji navštěvovat stále více lidí. Jejím pokojem prošly tisíce osob. Byli mezi nimi kardinálové, biskupové, kněží, ministři, profesori, bohatí podnikatelé i chudí pracující, rolníci, lidé ztročeni závislostí nebo sebevražednými úmysly. Udělovala okamžité odpovědi. Nebylo otázky, na kterou by neznala odpověď. Zoufalým a trpícím pomáhala tím, že brala na sebe jejich břemena. Když se jí svěřila jedna prostitutka, vzala Marta na sebe utrpení, které způsobila svým hříšným životem.

Všechny vedla ke Kristu, který léčí každou ránu, hojí bolesti a řeší problémy. Nejednou jediné její slovo změnilo život mnoha lidí. Přijímala hříšníky s největším soucitem. Ve spojení s eucharistickým Kristem a dobrovolně přijímaným utrpením vedla vítězný boj s mocnostmi zla a vytrhla z jejich otroctví tisíce lidí.

Jako mnoho mystiků, kteří se obětovali za záchranu duší, stala se Marta po celý život terčem ďábových útoků. Ďábel jí týral a bil a shazoval ji z lůžka, vyrazil jí dva zuby a způsobil jí četná zranění. Když dostala od Krista trnovou korunu, bil ji po hlavě a tloukl jí o stěnu, aby trny zarazil ještě hlouběji. Jindy ji trápil představami, že je zavržená a všechno její utrpení je k ničemu. Tři měsíce před smrtí jí ďábel vykloubil páteř, což jí působilo nesnesitelné bolesti. Opakovaně jí zdůrazňoval, že půjde do krajnosti. Tak se stalo, že byla nakonec 6. února 1981 nalezena na podlaze mrtvá. Ďábel nemiluje ty, kteří mu vytrhují duše ze spárů.

(dokončení)

Osm životních pravidel pro každého křesťana

Před třemi lety zemřel ve věku 97 let Heinrich Spaemann, který vydal četné publikace a patří k nejvýznamnějším duchovním spisovatelům naší doby. Čerpal ze své pastorační zkušenosti, ale také z důvěrné znalosti Písma svatého. Zásady, které přináší tento článek, zveřejnil v časopise „Uprostřed světa – sešity pro křesťanský život“ č. 107. Obsahují ve zhuštěné formě principy jeho spirituality. Počet osm není náhodný, nýbrž odpovídá osmi blahoslavenstvím z horského kázání. Komentuje Jan Holdt.

1. To, co je prvořadé, nestavět dále na druhé místo. Nejdůležitější je naše spojení s Bohem. Skrze smrt se má pro mě stát trvalou skutečností. To spočívá v tom, že již zde stavím Boha na první místo ve svém myšlení, řeči a jednání. To znamená např. začít den modlitbou, nikoliv četbou novin nebo něčím jiným. A modlitbou ho celý prostoupit: nic bez spojení s Bohem.

Zařadit Boha na první místo odpovídá tomu, co Ježíš uvádí jako hlavní přikázání, první a nejdůležitější: Milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce, z celé duše a ze vši mysli (Mt 22,37).

Tak jako má země svou oběžnou dráhu kolem slunce, tak má člověk kroužit kolem Boha, svého Středu. Zda je tomu tak, zda Bůh, náš Stvořitel a Otec, skutečně zaujímá v našem životě první místo, pozná se podle toho, jak začínáme den. Patří první myšlenka, první slovo dne Bohu? Nebo dojde na Boha až během dne či dokonce vůbec ne?

Začít den modlitbou a modlitbou ho prostoupit. Modlit se znamená myslet na Boha, mluvit s Bohem, být s Bohem spojen. Mistr modlitby sv. Benedikt nám dává tuto radu: „Raději krátce a často než zřídka a dlouze.“ Obracet se na Boha během dne stále znovu s prosbou, s díkem, se slovem lítosti – tak zůstáváme v živém rozhovoru s Bohem a nepropadáme tolik rozšířené zapomnětlivosti na Boha.

2. Mít odvahu vždy a všude Bohu děkovat; důvěřovat, že ot-

covská láska Boží zodpovídá za všechno, co mě potkává, za to krásné a oblažující, ale i za utrpení a nepohodu.

Ve mši svaté se kněz modlí: „Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, abychom ti, Otče svatý, vždy a všude vzdávali díky.“ – Bohu vždy a všude děkovat: silné slovo. Můžeme vytrvat v děkování Bohu, v lásce k němu, i když není nic, co by nás těšilo, i v utrpení a nepohodě?

Boží otcovská láska a jeho prozíratelnost odpovídá za vše, co mě potkává, říká Spaemann, proto musím všechno přijímat s důvěrou v Boha. Zde je dobré pomyslet na velké slovo apoštola Pavla v listu Římanům: Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno prospívá k dobrému (8,28). – Bůh ví, jaký smysl má těžký život, který nám posílá, a povzbuzuje nás, protože umí všechno obrátit k dobrému. A někdy také potřebujeme školu utrpení,

Heinrich Spaemann

abychom uzráli, abychom pokročili dále a pronikli k pravému životu.

Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh po vás chce v Ježíši Kristu (1 Sol 5,18). Děkovat Bohu za všechno je posledním důsledkem našeho křesťanství, naší skálopevné důvěry v Boží lásku.

3. Starat se, aby povrchní zbytečnosti v našem životě nezískaly vrch, ale aby jich ubývalo. Hmotná i duchovní konzumní nabídka je v naší době příliš velká. Vybírat si, omezovat se, především pokud jde o televizi, rádio, noviny a časopisy. Je tu nebezpečí, že místo, abychom našli střed, tak ho ztratíme. Opustit množství věcí, to vede ke klidu.

Náš svět je jako velké tržiště, nabízí se zde všechno, nejen materiální, ale i duchovní. Reklama je pestrá a rafinovaná. Mnozí lidé se dávají svést k bezmyšlenkovitým volbám. V listu ke Kolosa-

nům se praví: Na to myslíte, co pochází shůry, ne co je na zemi (3,2). Jinými slovy: Nacházejte své zalíbení v Bohu a v jeho věcech a nechtějte okusit všeho toho, co vám nabízejí supermarkety tohoto světa.

4. Být prostý a nenáročný. „Těsná je brána, která vede k životu.“ Jen lidé bez zátěže, děti a chudí mohou touto branou projít. Proto spíš než bohatší měli bychom chtít být chudší, rádi darovat to, co už nutně nepotřebujeme. Dát se také rád obdarovat, ale nepodřet všechno pro sebe. Čeho se nechceme zbavit, s tím neprojdeme. To brání při průchodu těsnými dveřmi. A levice ať neví, co dělá pravice.

„Spíš než bohatší chceme být chudší.“ – To je paradox. To odporuje všemu, co je běžné. Touha mít stále víc a víc: to je deviza blahobytné společnosti. Evangelium však udává jiná měřítka hodnot: Blahoslavení chudí, neboť jejich je nebeské království. – Ale běda vám, bohatí, už máte své potěšení (Lk 6,20.24). Jak těžko vejdou do Božího království ti, kteří mají bohatství. Spíše projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království (Mk 10,23.25). Blahobytný člověk je obtěžkán svým jméním, je jím celý zaujat, je k němu připoután. Boha už nevidí. Zdánlivě má všechno, co potřebuje. Proto je bohatství, velký majetek nebezpečím pro člověka, pro jeho duchovní blaho. A proto platí: „Spíš než bohatší chtějí být chudší“, tzn. rozdělit se, dát jiným podíl na svém vlastním majetku.

O tajemství těsné brány mluví Ježíš ve svém horském kázání: Jděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kteří tamtudy vcházejí. Jak těsná a úzká je cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou (Mt 7,13–14).

5. Nestarat se úzkostlivě a nezajišťovat se. Přenechat budoucnost Bohu. Pomyslet na člověka, který měl bohatou úrodu a mys-

P. Dr. Jan Holdt v rozhovoru z Josefem kardinálem Ratzingerem

lel jen na bezpečněji uložený kapitál a na své stodoly, a Bůh vstoupil do jeho plánů a musel mu říct: „Blázne, ještě tuto noc požádám od tebe tvou duši!“ (Lk 12,16-21). Opatřovat si nespravedlivým mamonem přátele, kteří přijímají do věčných příbýtků (Lk 16,9).

Podobenství o bohatém hospodáři, které Spaemann cituje, stojí za to, abychom je znovu a znovu pročítali a promýšleli. Ježíš je vypráví v souvislosti se sporem o dědictví: Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, řekni mému bratrovi, aby se se mnou rozdělil o dědictví!“ Odpověděl mu: „Človče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má“ (Lk 12,13-15). Spory o dědictví jsou bolestným, ale stále aktuálním tématem. Jako křesťanům je nám slíbeno věčné dědictví, protože jsme spoludědici Kristovými (Řím 8,17). O toto věčné dědictví nám musí jít především a nesmíme je za žádných okolností ohrožovat kvůli dědictví pomíjejícímu. Ve všem ostatním „přenechat budoucnost Bohu“. – „Svatá bezstarostnost“ je základním motivem evangelia. Způsob, jakým si děláme starosti, je neklamným znamením o tom, jak doopravdy důvěřujeme Bohu. P. Kentenich, zakladatel schönstattske rodiny, nám dává radu: „Naši největší starosti má být, abychom každou vteřinu byli zcela bez starosti; bezstarostnost není nedbalost, nýbrž spíše důvěra v Boha.“

6. Zdržovat se v blízkosti Ukřižovaného. Znamení kříže je znamení následování! Nedát se roztrpčit nebo pobouřit, když jsme méně vážení, přehlížení anebo s rostoucím věkem opomíjení. Nehněvat se, když se nám nesplní naše přání a představy nebo když nám je druzí překazí. Říci si: to je lekce a zkouška křesťanství. Potře-

buješ to. Účastí na Kristově utrpení zažíváme teprve sílu jeho zmrtvýchvstání.

K následování Krista patří následování kříže: Kdo chce být mým učedníkem, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne (Lk 9,23)! Přijmout kříž vlastního života každý den znovu, bez roztrpčení, bez reptání, ve víře, naději a lásce, to je opravdová víra. Pavel mluví o bláznovství kříže, kterému svět nerozumí (1 Kor 1,18). Ve světě platí: seberealizace za každou cenu. Ježíš, Ukřižovaný, však říká: seberealizace je jen v sebeobětování. – Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho (Mt 10,39).

7. Bdit nad citlivým svědomím. Nedovolit si nic nesprávného a nelaskavého. Snažit se o opravdovou lítost. Bůh nám daruje vždy znovu nový začátek v čistotě.

Obrácení je základním prvkem křesťanství. Není křesťanství bez obrácení. Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu (Mk 1,15)!

Touto výzvou k obrácení začíná Ježíš své veřejné působení. Vůle k obrácení a lítost je dnes nedostatkovým zbožím. „Hříchem dnešní doby je chybějící vědomí hříšnosti“ (Pius XII.). Mohli bychom to také nazvat farizejským syndromem: „Já sám jsem v pořádku – Všim jsou vinni druzí.“ Ježíš nás učí právě opačné perspektivě: Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, a trám ve svém vlastním oku nevidíš? Vyjmi nejdříve trám ze svého oka a pak přijď vyjmout třísku z oka svého bratra (Mt 7,3-5).

„Bdit nad citlivým svědomím.“ Svědomí, orgán dobrého a zlého v nás, se musí rozvíjet, jinak zakrní. Děje se tak rychle a nepozorovaně. A začíná to tím, že se spokojujeme s průměrností a prostředností. Pak můžeme slyšet věty: „Všichni to tak dělají!“ nebo „Dnes už je to prostě takové.“ Je to poho-

Jak dlouho nás budeš držet v napětí? Jsi-li Kristus, řekni nám to otevřeně, (113) řekli mi jednou Židé, kteří stáli kolem mne.

Odpověděl jsem: Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které konám ve jménu svého Otce, vy dávají o mně svědectví. Ale vy nevěříte, protože nepatříte k mým ovcím. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevytrhne z rukou. (114)

Tolikrát, tisícovým způsobem jsem jim dal pochopit své božství. Kolikrát jsem jim jasně řekl, že jsem slíbený Mesiáš, Počátek všech věcí, Cesta, Pravda a Život, ale zavřeli své uši a své srdce před mým hlasem.

Kolikrát jsem vás chtěl shromáždit jako kvočna shromažďuje svá kuřátka, a vy jste ode mne utekli! (115)

Ty však mě následuj, pojď a hledej mě v Eucharistii, řekni mi, že mi náležíš, že chceš naslouchat mému učení, že věříš v tajemství Božství, i když je nechápeš, že všechny moje skutky

dlané, ale bankrotující prohlášení křesťana.

8. Milovat a uctívat Pannu Marii. Ježíš nám ji dal za Matku.

Ježíš ustanovil svou Matku naší Matkou v hodině své smrti. Je to poslední odkaz, který za svého života učinil. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě (Jan 19,26-27). Milovaný učedník zde zastupuje všechny

JÁ JSEM (21)

ŘEKL JSEM JIM, A NEVĚŘÍ, ŽE JSEM TO JÁ (srov. Jan 10,25)

Ježíš, vzor všech ctností, jde vstříc těm, kteří potřebují vidět očima víry, aby je naučil vidět a milovat.

svědčí o lásce tvého Boha, který je celý dobrota, jež nechce smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ (116).

Blahoslavená víra, která uschopňuje svaté, aby věřili tomu, který ho poslal, (117) je ze všeho nejmilejší Bohu. Kdo věří v Božího Syna, má život věčný. (118)

Věř, upevni svou víru, a nikdo tě nevytrhne z mých rukou. (119) Spravedlivý žije z víry. (120)

Růst v duchu víry, to je tvé posvěcení. Tento duch spočívá v tom, že věříš, žiješ a konáš všechno ve světle víry, orientuješ k tomuto světlu přirozené instinkty: chutě, obyčej, aspirace, a všechno konáš s nadpřirozeným cílem. Boží přítomnost a láska tě doprovázejí.

Eucharistie ti stále říká: Já jsem Dobrota, Něžnost, Láska, Čistota, tvůj Vykupitel, tvůj Spasitel, ten, o němž sníš v noci a kterého voláš ve dne, tvůj Druh, tvoje Síla.

Otevři své srdce, protože je chci vlastnit, naučit tě, aby ses na všechno díval ve světle víry a lásky. ▶

Ježíšovy učedníky, celou církev. Pod křížem se Maria stala Matkou Církve. Mariánská úcta není proto soukromou záležitostí nebo nějakou zvláštní zbožností pro některé. Mariánská úcta je nedílnou součástí víry. Ne náhodou je Maria jmenována ve vyznání víry. Zdravá mariánská úcta propůjčuje víře teplo a lesk a brání, aby křesťané nešli svou cestou utlačení a zatrpklí. Teolog Fontane jednou poznamenal: „Kde přebývá Maria, tam je krása a radost.“

*Z Komma 22/2004
přeložil -lš-*

Dikůvzdání

Ježíši, kdo je více hoden lásky než Ty? Strhni závoje, které mi brání vidět Tě a spojit se s Tebou provždy.

Můj život je Kristus ⁽¹²¹⁾, pro tento život jsem se narodil a od této jednoty závisí nadpřirozený a božský život. K tomu spojení směřuji, a to je nebe, protože nebe je sjednocení tvora s Bohem, a tento život není nic jiného než učení, jak dělat pokroky ve stupni sjednocení s Tebou.

Eucharistický Ježíši, Ty hroucně toužíš po této důvěrnosti: je to žízeň, která Tě stravovala u studny v Samařsku i na kříži. Tato Tvoje láska mě pudí, podporá mě a sděluje mi tajemství všech ctností.

Ježíši, dívej se na mě v těchto okamžicích pohledem pevným, pronikavým, hlubokým, božským, který překračuje tajemství, strhává závoj svědomí, zkoumá srdce, dívá se a zastavuje, aby miloval!

Potřebuji *zakusit* tuto lásku, *pocítit*, *vzpomínat* na tuto lásku, a Eucharistie je způsob, jakým se Láska přenáší do srdce, které miluje.

Maria, která jsi díky čistotě svého srdce viděla Boha, rozmnož moji víru a čistotu srdce, abych ve všem viděl Boha.

Myšlenky pro život

Jen čisté srdce umí milovat, protože má pramen lásky, a tím je Bůh.

Když Ježíš přebývá ve mně, moje vůle je jeho vůle.

Předsevzetí

Ježíši, dopřej mi, abych žil s očima upřenými na Tebe, abys mě naučil vidět všechny věci ve světle víry.

- Pane, obětuj Ti mnoho úkonů víry za ty, kteří v Tebe nevěří.
- Pane, rozmnož ve všech rodinách víru v Tebe.

⁽¹¹³⁾ Jan 10,24; ⁽¹¹⁴⁾ Jan 10,25-28;
⁽¹¹⁵⁾ srov. Lk 13,34; ⁽¹¹⁶⁾ srov. Ez 33,11
⁽¹¹⁷⁾ Jan 6,29; ⁽¹¹⁸⁾ srov. Jan 6,41
⁽¹¹⁹⁾ srov. Jan 10,28; ⁽¹²⁰⁾ srov. Žid 10,38
⁽¹²¹⁾ srov. Fil 1,21

tedy představil sám sebe a dovolil nahlédnout do tajemství svého vnitřního božského života, jehož představa by jinak nikdy nemohla přijít na mysl ani tomu nejgeniálnějšímu z lidí. Dnešní svátek je výmluvnou odpovědí všem, kteří mylně zaměňují pojem svobody náboženského vyznání s pojmem rovnosti všech náboženství. Faktická výlučnost a jedinečnost katolického náboženství není dána papežstvím, ani četností věřících ani historickým vývojem, ale jedinečností jediného Boha ve třech osobách a jeho sebezjevením, tedy jeho jediným a jedinečným božským původem. Všechna nekřesťanská náboženství stojí vedle něho jako nesrovnatelné imitace, ve kterých si člověk sám projektuje své božstvo a svou bohopoctu. To není důvodem k tomu, abychom se nad ostatní vyvyšovali, protože na daru víry a zjevení nemáme žádnou zásluhu, ale vyplývá nám z něho Kristem výslovně formulovaný závazek přivést všechny lidi k poznání této jedinečnosti, získat mu všechny národy a pokřtít je ve jménu jediného zjeveného Boha ve třech osobách Otce i Syna i Duchu Svatého.

Mušle jako jedna ze tří komponent ve znaku papeže Benedikta XVI. je mimo jiné reminiscencí na legendu o sv. Augustinovi a jeho setkání s hošíkem, který mušlí přelával moře do důlku v písku. Toto setkání mělo biskupa z Hypo přivést k větší pokoře při jeho úsilí proniknout do tajemství Nejsvětější Trojice. Pro porovnání Boží nesmírnosti a naší lidské omezenosti není lapidární nepoměr mezi oceánem a důlkem ve skutečnosti nijak přehnaný, naopak, zůstává ještě docela nedostačující. Každé naše setkání s Bohem, každou myšlenku na něho by měla předcházet uvědomělá otázka z pozice jamky v písku: „Nekonečný Oceáne, kdo jsi Ty, a kdo jsem já?“

Tento nepoměr má celou řadu velmi závažných důsledků.

V jeho světle si v prvé řadě můžeme lépe uvědomit, v jak hlubokém rozporu s objektivní skutečností, a tedy s pravdou je každá lidská pýcha. Cítit se malým a nepatrným před Bohem tak velkým a nekonečným není ve skutečnosti nic ponižujícího, ale naopak je to nesmírně povznášející, když si uvědomíme, že toto nekonečné a nejdokonalejší Bytí věnuje něčemu tak nesrovnatelně nepatrnému a nedokonalému, jako je lidský tvor, všechnu svou pozornost, péči a něhu.

Kdyby Bůh byl něco menšího, uchopitelnějšího, nepředstavovalo by to pro nás žádnou přednost, ale jen ztrátu, vždyť se tu jedná o Boha, který kromě toho, že je původcem naší existence, dává nám účast na své nekonečné božské velikosti. Od věčnosti se totiž rozhodl povýšit nás do stavu svých dětí.

A je tu druhý důsledek: z pozice tohoto nepoměru se můžeme alespoň do určité míry domyslet, jak je to troufalé, nehorázné a absurdní, když se „jamka“ vzepře a postaví na odpor „Oceánu“ a dokonce se nad něho vyvyšuje. Ze stejného důvodu, z jakého ve své omezenosti nemůžeme obsáhnout Boží nekonečnou velikost, svatost a vznešenost, nemůžeme ani plně pochopit, jak nevýslovně hrůzná je skutečnost každíčkého hříchu. S tím větším úžasem se musíme sklánět před tím, co Boží velikost a dobrotivé milo-

srdenství podniklo pro naši záchranu. Právě a jen díky tomu, že je jeden ve třech osobách, mohl se „Oceán“ v jedné ze svých Osob snížit a vměstnat do nepoměru „jamky“. Stále stojíme před neproniknutelným tajemstvím: jak se mohl Svrchovaný podrobit poslušnosti. Snížil se a sestoupil poslušně do naší lidské rodiny, která se neposlušností odsoudila k záhubě, aby ji vlastní záhoubou vytrhl ze záhuby a pozvedl k sobě. Ani tuto skutečnost nejsme schopni domyslet: na kříži je odsouzena Svátost a usmrcena Nesmrtelnost, aby byla spasena hříšnost a smrtelnost získala věčný život.

A právě toto je kvintesence a základ jediného pravého náboženství. To je jediný předmět bohopocty, na kterém Bohu záleží; a záleží mu na něm do té míry, že se nespokojuje s jeho historickou jedinečností, ale učinil ho skutečností nejen trvale přítomnou, ale každému věřícímu osobně dostupnou v nevýslovném tajemství Eucharistie. Aby pomohl naší nedůvěře, představuje nám takřka jako přirozenou samozřejmost nadpřirozenou moc svého Chleba života na svých vyvolených duších, které z něho žijí proti všem přirozeným zákonům i svůj fyzický život. Aby ovšem bylo zcela jasné, o co při tomto zázraku jde, činí tyto vyvolené viditelně a evidentně sobě podobnými i v svém strašném utrpení. Na vyvolených duších, jakou je mezi jinými Marta Robinová, ukazuje nám Bůh názorně a do krajnosti dovedený smysl pravého náboženství: Spasitel se v Eucharistii stává jedno s člověkem, aby se člověk stal jedno se Spasitelem a spolupracoval s ním na záchraně těch, kteří si bláhově myslí, že ctí to či ono božstvo, ale ve skutečnosti sedí v temnotách a stínu smrti. Tento božský maximalismus kontrastuje s dnes tak běžně rozšířeným a praktizovaným křesťanským minimalismem stejně jako oceán s důlkem na mořském břehu.

-red-

Počátky Církve (6)

Nová struktura společenství (6,1-7)

Apoštolové jsou nyní strženi nadšením z hlásání, ale jsou zde také konkrétní problémy života církevní obce. Došlo to tak daleko, že již nejsou schopni myslet na všechno a **jejich základním úkolem je hlásání**. A tak tváří v tvář nespokojeným helénistům (Židé hovořící řecky), kteří se ve srovnání s Židy cítí zanedbáváni, *dvanať apoštolů svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebýlo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole.“* Navrhli tedy zvolit sedm mužů dobré pověsti, plných Ducha Svatého a moudrosti pro tento úkol. Shromáždění vybralo Štěpána, muže plného víry a Ducha Svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. *Postavili je před apoštoly, a oni na ně za modlitby vložili ruce, znamená daru Ducha Svatého. Žádný úkol totiž nemůže být v křesťanském společenství svěřen bez obřadu, protože je to Duch, který vede každý apoštolát.*

Poznámka, kterou Lukáš připojuje k této události, říká, že organizace společenství pro různé úkoly zvyšuje efektivnost jeho poslání. *Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechno a přijali víru.*

Štěpánův proces a mučednická smrt (6,8-7,6)

Lukáš již v seznamu sedmi jáhnů vyzdvihl Štěpána a nyní ho představuje nejen ve službě u stolu, ale také jako velmi angažovaného při službě hlásání slova. Nikdo z jeho protivníků neobstál před jeho moudrostí a duchem, jakým hovořil (6,10). Proto poštváli lid a přivedli Štěpána před veleradu, kde křiví svědkové tvrdili: *Slyšeli jsme ho, že říká: „Ježíš Nazaretský rozboří tento chrám a změní ustanovení, která máme od Mojžíše.“ Všich-*

ni, kdo seděli ve veleradě, upřene se na něho podívali a viděli, že jeho tvář se podobá tváři anděla (6,14-15). Nejvyšší kněz mu udělil slovo a Štěpán na počátku své dlouhé řeči obvinil své soudce, že ustavičně „odporují Duchu Svatému“, a tak jen opakují hříchy svých předků.

Nemůžeme se zabývat celým jeho vystoupením, které je dlouhé a krásné. Omezíme se na to nejvýznamnější. Ten, kdo Štěpána poslouchá, všimne si, že myslí na Ježíše, kterého jeho lid zavrhl a kterého Bůh ustanovil za spásitele Izraele. Právě proto cituje dva podobné případy z dějin Izraele. Josef, Jakubův syn, byl **zavřzen a prodán** svými bratry, ale Bůh byl s ním a učinil ho v Egyptě zachráncem těch, kteří ho zavrhl. Mojžíš byl **zavřzen** svým lidem: „Kdo tě ustanovil nad námi soudcem?“ Ale Bůh k němu v zemi Midján promluvil z hořícího keře a vybral ho za zachránce jeho lidu. Ale pak s vědomím, že tito pozvaní stále odmítají Boha, řekl: *Vy tvrdošíjní... Koho z proroků nepronásledovali vaši otcové? Zabijeli ty, kteří předpovídali příchod spravedlivého. A vy jste ho skutečně zradili a zavraždili. Zákon od andělů vyhlášený jste si ce přijali, ale nezachovali jste ho (7,52-53). To neměl říkat. Rozzuřili se, skřípali zuby proti Štěpánovi. Ten se podíval vzhůru a na závěr své řeči prohlásil: *Vídím nebesa otevřená a Syna člověka, jak sedí po Boží pravici. Ježíš**

skutečně vstal z mrtvých a Bůh ho povýšil po své pravici.

Zacpávali si uši a zuřivě se na něho vrhli. Vyvedli ho ven z města jako Ježíše (srov. Žid 13,12), odložili své pláště k nohám mladíka zvaného Šavel a začali kmenovat Štěpána, který se modlil a řekl: „*Pane Ježíši, přijmi mého ducha.*“ Klesl na kolena a hlasitě zvolal: „*Pane, nepřičítej jim tento hřích!*“ Umřel jako Ježíš, který pozdvížen na kříž, řekl: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!*“ (Lk 23,34) a dříve než vydechl, řekl: „*Otče, do tvých rukou poručím svého ducha.*“

Štěpán je učedník, který hlásá Ježíše celým svým životem, je to pravý svědek a svou smrtí vyjadřuje svou věrnost Bohu svých Otců.

Výsledek pronásledování

Mládenec Šavel, který hlídal svěšené pláště, plně schvaloval Štěpánovu smrt. A vyprávění pak pokračuje: *V Jeruzalémě se strhlo velké pronásledování církevní obce. Všichni kromě apoštolů se rozprchli po judském a samaršském kraji. Šavel pustošil křesťanskou obec, vnikal do domů, odvlékal muže i ženy a zavíral je do žaláře. Ti, co se rozprchli, procházeli zemí a hlásali slovo evangelia.*

Je zde něco negativního a něco pozitivního. **Negativní** je pronásledování se všim utrpením, které působil Šavel, když „pustošil církev“. Mladý Šavel se stal „superpronásledovatelem“, ale později se stane apoštolem, je to „závratný skok“, jak říkají někte-

ří. **Positivní** je poslušnost učedníků k Pánovu slovu: *Když vás budu pronásledovat v jednom městě, utečte do druhého... (Mt 10,23).*

Superpozitivní - a to se týká stejně tak nás jako učedníků - je okolnost, že **rozptylení, ale pevní v katechezi, kterou přijali od očitých svědků, hlásali slovo evangelia.**

Zatím se slovo hlásalo jen v Jeruzalémě. Nyní naopak začíná druhá etapa svědectví. *Budete mými svědky v Jeruzalémě, v Judsku a v Samařsku. Začneme tedy v Samařsku.*

Filip evangelizuje Samařsko (8,4-13)

Jako Štěpán, tak i Filip se plně věnuje službě slova. Po útěku z Jeruzaléma jde do nových prostor a obrací se k Samaritánům, tedy k heretikům a schizmatikům, kteří nechťeli uznat Jeruzalém za jediné místo kultu. Ale i oni očekávali Mesiáše. Když k nim jáhen Filip přišel, začal tam hlásat Krista. Jako dobrý katecheta navázal ihned na jejich očekávání. *Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip říká, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky... Celé město se z toho velice radovalo. Lid byl zatím uchvácen jedním kouzelníkem, který se vydával za velkou osobnost. Dali na něj velcí i malí a říkali: „On je Boží moc, které se říká Velká.“* Ale když Filip začal hlásat Boží království a jméno Ježíše Krista, **víra v Ježíše přemohla magii**. Jako byla nesmiřitelná magie a prorocký duch, tak byla magie neslučitelná s evangeliem.

I sám Šimon kouzelník pochopil Filipovu nadřazenost a dal se pokřtít. Ale je tu jeden hluboký rozdíl mezi ním a pokřtěným lidem. Lid přijal křest, protože přijal zvěst o Božím království a Ježíšově jménu. Šimon byl naopak „celý bez sebe, když viděl, jaká se dějí znamení a zázraky“. Byl okouzlen Filipovou mocí. Jeho víra v radostnou zvěst nebyla zcela jasná.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 3/2004
přeložil -lš-

Vittore Carpaccio (1455-1525): Kázání sv. Štěpána

Panna Maria Pomocnice a sv. Jan Bosco

24. května slaví salesiáni na celém světě svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů a 27. května 2005 oslaví brněňští salesiáni v Žabovřeskách desáté výročí posvěcení kostela ke cti Panny Marie Pomocnice.

Rád bych vysvětlil, proč uctíváme Pannu Marii pod tímto titulem, a poděkoval jí, jak podivuhodným způsobem nám pomáhala.

Turínský kardinál Alimonda říkal o Donu Boskovi: „**Duše Dona Boska je nebem**, nebem svou krásou a jasem. Sluncem v tomto jeho nebi je Eucharistický Ježíš, jitrní hvězdou Panna Maria.“ Jak krásné přirovnání, jak vhodné pro Dona Boska. První jeho láskou byl **Svatostný Spasitel** a hned po něm, láskou číslo dvě, **Panna Maria** – bytosti, které ho provázely od prvních okamžiků jeho života až do jeho smrti a které mu projevovaly svou přízeň. Znal je dobře od nejtělejšího dětství, protože matka Markéta vyprávěla svým dětem ve volných chvílích tolik krásného o Pánu Ježíši a o Panně Marii.

Když měl Jeník Bosco devět let, pravil mu ve snách Pán Ježíš tato památná slova: „**Dám ti Učitelku, pod jejímž vedením se staneš moudrým.**“ Byla to jeho milá matka Panna Maria, kterou mu představil a která se objevila po jeho boku. Hned se ujala svého úkolu. Položila svou ruku na Janovu hlavu a měkce mu pravila: „Neplač!“ Od té chvíle cítil Jeník její ruku spočívající na své hlavě a viděl ji stále v duchu při sobě. V pozdějších letech říkával hochům a svým salesiánům: „**Panna Maria je zde mezi námi!**“ A když viděl z jejich očí, že si myslí: „Ano, je mezi námi, duchovně...“, hned se je snažil z toho vyvést: „**Je mezi námi skutečně, ne jen symbolicky! Prochází se naším domem, mezi vámi, já ji vidím!**“

Don Bosco ji jako chlapec, mladík, klerik, kněz – v mužném věku i ve stáří – zbožňoval. Opájel se její krásou, kterou nejednou spatřil za záclonou svých smyslů. S lás-

kou rozjímal o jejich podivuhodných ctnostech a přednostech, jeho srdce planulo při myšlence na ni. Už v mládí vytušil nejkrásnější přednost jejího Neposkvrněného Početí a zbožně je uctíval. Jako **Neposkvrněnou** uctíval Pannu Marii až do roku 1856, kdy mu sama dala najevo, že si přeje, aby ji uctíval jako **Pomocnici křesťanů**.

Znovu a znovu se zasvěcoval do služeb své velitelky. Její panenskou tvář měl **hluboce vtisknutou ve své duši**, že se mu každá jiná stvořená podoba nezdála ničím, ba odpuzovala jej. Totéž cítila až do své smrti svatá **Bernadeta** po svých zjeveních v Lurdech; nemohla ji upoutat žádná stvořená krása, ať to bylo cokoli. Ona viděla jen svou krásnou bílou Pannu v masabielské jeskyni. Totéž můžeme říci o **fatimských dětech** a o každém, kdo nějakým způsobem viděl trochu z nadpřirozené krásy Panny Marie a jejího nebeského království.

Ráno při vstávání, při meditaci, při mši svaté, dopoledne i odpoledne při práci všeho druhu, pozdě v noci, kdy se ukládal ke krátkému odpočinku, kvetly na rtech sv. Jana Boska **něžné povzdechy a vroucí pozdravy: „Matko, Matičko! ... Sladké Srdce Panny Marie, budiž mou spásou! – Sláva Marii!“**

Když byl obtížen nadměrnou prací a námahou, choval se jako **dítě na matčině klíně**: stačilo mu nepatrně pootočit hlavou, aby se s ní setkal tváří v tvář. Viděl ji, cítil její blízkost. Pohyboval se v její přítomnosti, jakoby ruku v ruce. Tato zbožnost přinesla jeho duši krásné plody. Získával nové a nové ctnosti, konal nesčetné dobré skutky. Panna Maria ho inspirovala.

Svatý Jan Bosco vítězil svou úctou k eucharistickému Ježíši a k jeho Matce nad svými chybami a **zrál k veliké svatosti**. Tím získal ošklivost ke hříchu a byl zapálen láskou ke Královně ctnosti svaté čistoty.

Don Bosco učil své chlapce říkat po svatém přijímání: „Tobě

pak, neposkvrněná Panno Maria, v naději, že budu vždycky tvůj, zasvěcuji na celý život oči, uši, jazyk, sebe celého. Chci být celý tvůj. A ty mě chraň jako svého!“

Don Boskovou touhou bylo, aby i naše srdce vždy náleželo Panně Marii. R. 1877 před jistým mariánským svátkem poukázal na slova sv. Bernarda: „*Si caeli quaeris januam, Mariae nomen invoca!*“ („Hledáš-li bránu do nebe, vyzvej jméno Marie!“) Své syny povzbuzoval k důvěře v její pomoc slovy: „Před pouhým jménem Maria prchají o překot ďáblové. Proto je považována za Pomocnici křesťanů nejen proti vnějšímu nepříteli, ale i proti nepříteli v našem nitru. K ní se máme utíkat zvláště my, kteří slavíme její svátek. Z tohoto důvodu vám co nejsnažněji doporučuji – a mou radu si vtiskněte do paměti i do srdce, abyste vždy vyzývali jméno Panny Marie, zvláště střelnou modlitbou: »Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!« Není to dlouhá modlitba, ale zato velmi účinná. Už jsem ji poradil mnoha lidem a všichni, skoro všichni mi řekli, že byli vyslyšeni. Totéž mi řekli i jiní, kteří si sami zvykli říkat tuto střelnou modlitbu. Všichni máme trampoty, všichni potřebujeme pomoci. Když tedy budeme chtít dosáhnout nějaké milosti, navykněme si pronášet tento zbožný povzdech. Pod pojmem duchovní milost rozumím osvobození od pokušení, od duchovní tísně a nesnázi, od nedostatku vroucnosti, od studu při zpovědi, kdy se nám zdá vyznání hříchů příliš těžké. Když potřebujete zaplašit nějaké neodbytné pokušení, přemoci některou vášně, vystříhat se nebezpečí v životě, nebo nabýt některé velké ctnosti, nepotřebujete než vyzývat Pannu Marii Pomocnici křesťanů. Kolika lidem jsem již poradil, aby říkali: »Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!« Bylo jich sto, bylo jich tisíc (?), a ukládal jsem jim, aby mi přišli říci, pokud by nebyli vyslyšeni po použití

Pohled na kostel a sportovní areál v Brně Žabovřeskách

SVÁTEK PANNY MARIE POMOCNICE KŘESŤANŮ a desáté výročí posvěcení našeho chrámu oslavíme v Brně Žabovřeskách následovně: **24. května** o slavnosti Panny Marie Pomocnice křesťanů budou mše svaté v 7.00, 9.00 a v 18.00 hodin. ● **27. května** o slavnosti posvěcení chrámu budou mše svaté rovněž v 7.00, 9.00, a v 18.00 hodin ● **29. května** v neděli bude hlavní slavnost. Mše svaté: v 8.30, 9.00 (poutní), 10.30 a v 18.00 hod. **Srdčně zveme všechny naše dobrodince a ctitelé Panny Marie.**

vání této střelné modlitby. A dosud nikdo nepřišel! Přejí si, abyste to všichni zkusili a vedli k tomu i své známé!“

Když Don Bosco viděl, jak se jeho dílo šíří a vzkvétá, jak Matka Boží novými zázraky odstraňuje zdánlivě nepřekonatelné překážky, plný pokorného úžasu zvolal: „**Není pochyb. Panna Maria nás miluje!**“ Tento výrok je mízou naší salesiánské kongregace, našich domů, našich srdcí. Sami jsme to zakusili, když jsme před desíti roky stavěli kostel v Brně Žabovřeskách, a zakoušíme i nyní, kdykoli se v těžkostech obracíme k Panně Marii a jsme vyslyšeni. A s námi to zakoušejí všichni, kdo se tuto modlitbu naučili od svatého Jana Boska s důvěrou vyzývat.

„Opakuji,“ pravil Don Bosco, „vtiskněte si do srdce slova: »**Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!**« Říkejte je v každém nebezpečí, v každé potřebě. Proste Pannu Marii Pomocnici o milost, abyste ji mohli vyzývat! A já vám slibuji, že ďábel podlehne. To znamená, že nebude mít nad vámi žádné moci. Nepodaří se mu svést vás ke hříchu a bude muset od vás ustoupit. Prosim Pána Boha, aby vám zehnal a udělil vám své milosti prostřednictvím Panny Marie. Maria ať je vaší pomocnicí v životě, oporou v nebezpečí, útěchou v hodině smrti, radostí v nebi! Často vyzvejme Marii o pomoc!“

Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!

P. Petr Baran, SDB

Výzvy fatimského poselství (10)

Druhá část

VÝZVY FATIMSKÉHO POSELSTVÍ

3

Výzva k víře

Chci nyní znovu procházet poselství, které dobrý Bůh skrze svou Nejsvětější Matku světil pokorným pastýřkům z Cova da Iria, aby obnovil dnešnímu lidstvu, zvláště fatimským poutníkům, své věčné výzvy.

Říci: „fatimští poutníci“, je totéž jako říci: „poutníci pokoje“; dokonce si myslím, že existuje jazyk, v němž slovo Fatima znamená pokoj. V každém případě jsme všichni poutníky pokoje; všichni toužíme po pokojných dnech, po pokojném životě, a usilujeme o ně. Ale nedosáhneme tohoto pokoje, jestliže nepřijmeme Boží zákon jako normu a návod pro naše kroky. Nuže celé fatimské poselství je připomenutím tohoto Božího zákona. Proto ho budeme sledovat krok po kroku a ono nám ukáže cestu, po které máme kráčet.

Když došlo ke zjevení, neznašla jsem ještě tento zákon; měla jsem o něm jen velmi omezenou a nedokonalou představu, jakou o něm mohlo mít jakékoliv jiné dítě, tak prosté a nevědomé, jakým jsem tehdy byla já: dítě, které neumělo ani číst a psát a žilo v podobném prostředí bez kultury a poznání, jako bylo to, v němž jsem se nacházela. A i když jsem potom žila ve

vzdělanějším prostředí, přiznávám, že jsem jen velmi pozvolna získávala toto poznání díky světlu, které mi dával Bůh.

Popravdě řečeno, až mnohem později, když byly ověřeny tyto události a když jsem je popsala, mi bylo dovoleno číst knihu Písma svatého. A teprve tehdy jsem pochopila pravý smysl

poselství, i když mi bylo dáno pochopit ho už předtím, ale v méně konkrétním smyslu.

***

První výzva poselství: *Můj Bože, já věřím.*

Bylo to na jaře roku 1916... Předpokládám to, neboť tehdy jsem se jako dítě nestarala o data a pravděpodobně bych ani nevěděla, v kterém dni měsíce to bylo! Tehdy, když se prostí fatimští pastýřci nacházeli na svahu vrchu nazývaného „Cabeço“ ve stínu skály, které dali jméno „Loca“, uviděli v určité vzdálenosti mladíka, jakoby ze světla, který se k nim přibližoval, a když k nim došel, řekl: „*Nebojte se. Jsem anděl pokoje. Modlete se se mnou.*“ A klekl si, sklonil čelo až na zem a třikrát opakoval následující slova: „*Můj Bože, já věřím, klaním se, doufám a miluji tě. Prosím o odpuštění pro ty, kdo nevěří, neklaní se, nedoufají a nemilují tě.*“ Hned nato vstal a zakončil slovy: „*Modlete se takto: Srdce Ježíšovo a Srdce Mariino jsou pozorované k hlasu vašich proseb.*“

První výzvou, s kterou se Bůh na nás obrací prostřednictvím svého posla, je výzva k víře: *Můj Bože, já věřím!*

Víra je základem celého duchovního života. Vírou věříme v Boží existenci, v jeho moc, v jeho moudrost, v jeho milosrdenství, v jeho vykupitelské dílo, v jeho odpuštění a v jeho lásku Otce.

Vírou věříme v Boží Církev, založenou Ježíšem Kristem, a v nauku, kterou nám předává a skrze ni budeme spaseni.

Je to světlo víry, které řídí naše kroky a vede nás úzkou cestou, která přivádí do nebe.

Vírou vidíme Krista ve svých bratřích a sestřích a milujeme je, sloužíme jim a pomáháme jim, když mají zapotřebí naší pomoci.

Vírou také získáváme jistotu o Boží přítomnosti v nás; o tom, že jsme stále pod Božím pohledem. Je to pohled všemohoucího a nesmírného světla, který se všude rozprostírá, který všechno vidí, všechno proniká s jasností, jež je jedinečná a vlastní božskému Slunci, před nímž slunce, které vidíme a jež nás ozařuje, není ničím jiným než slabým odrazem, chabou jiskrou vyšlou ze záře nesmírného Bytí, kterým je Bůh.

To, co jsem vám právě řekla, není ničím novým; řekl to už sv. Jan na počátku svého evangelia: „*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila*“ (Jan 1,1-5). V tomto úryvku k nám sv. Jan hovoří o věčném Bytí Božího Slova; říká nám, že jím bylo všechno stvořeno; od něho všechno obdrželo bytí, které má. Bůh ve své nekonečné moci, dobrotě a moudrosti dává všemu, co existuje, dary nutné k jeho bytí. Proto všechno závisí na něm a bez něho nemůže nic pokračovat v existenci.

Sv. Jan k nám hovoří také o Božím světle a říká, že toto světlo je naším životem: „*V něm byl život a ten život byl světlem lidí.*“ Tak je náš život jiskrou Božího světla, které v nás září. Vyšel od Boha a k Bohu se má vrátit, pokud ho nezničí hřích.

Tyto pravdy otvírají před námi cesty světla; závisí na nás, zda po nich chceme kráčet. Všechno, co existuje, je projevem Boha, jeho stvořitelského, prozřetelnostního a vykupitelského díla.

V této době, kdy věda dosáhla takových pokroků, kdy se odvážným lidem podařilo vystoupit na Měsíc a svět se pyš-

ní nesčetnými vymoženostmi, ať žádný z moderních mudrců nezapomíná na jméno a velikost Umělce, který vytvořil všechny tyto světy, jež oni tolik touží proniknout.

Při této příležitosti vám budu vyprávět, co se mi stalo před několika roky. Vzpomínám si, jak se k nám tehdy dostala zpráva o dvou kosmonautech, kteří chtěli doletět na Měsíc, ale nedosáhli vytčeného cíle. Vydala jsem se k ohradě, abych došla k obrazu Neposkrvněného Srdce Panny Marie, jenž tam uctíváme. Když jsem vyšla z brány domu, zastavila jsem se na několik okamžiků, abych sledovala včely z úlu, který tam vpředu máme: pracovaly tak usilovně! Najednou jsem zpozorovala mraveněčka, který šplhal nahoru po vláknu pavučiny a snažil se dostat až do úlu. Ale jedna včela, která se vracela zpět plná pylu, narazila na vlákno a přetrhla ho, a tak zmařila úmysl mraveněčka, který spadl na zem.

Tehdy jsem si vzpomněla na kosmonauty, kteří létali ztraceni ve vesmíru, a pomyslela jsem si: mravenec spadl na zem, ale včela vešla vítězně do úlu s plody své práce! Obojí je obrazem lidské moci a poznání ve srovnání s Boží mocí a poznáním. Kolik studií, kolik úvah, kolik námah a obětí stála lidi myšlenka dosáhnout povrchu pouze jediné hvězdy, zatímco Bůh ji stvořil jediným úkonem své vůle, své moudrosti a své moci. Ve své všemohoucnosti ji umístil tam, kde je, a udržuje ji ve stejném postavení, aby sledovala stále stejnou dráhu, kterou Bůh určil, až do té doby, dokdy Bůh tak bude chtít. A není pouze Měsíc... Jsou všechny ostatní hvězdy, známé i neznámé, které krouží ve vesmíru, i tam, kam lidé ani nenapadne jít. To je náznorná ukázka Boží moci a lidské bezmocnosti.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

ISLAND – LAST MOMENT – poznávací okruh celým ostrovem: od 5. 6. do 13. 6. – 33 990 Kč!!! ● **MEDŽUGORJE 4 + 4** s pobytem u Jaderského moře: od 22. 6. do 2. 7. – 3 790 Kč ● **MEDŽUGORJE** – první a poslední den u moře: od 10. 8. do 16. 8. – 2 190 Kč ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** – Fatima, Lurdy, La Saleta, Garabandal, Montserrat, Santiago de Compostela aj.: od 15. 8. do 27. 8. – 10 590 Kč ● **MEDŽUGORJE 4 + 4 + Plitvice** – s pobytem u Jaderského moře a na Plitvicích: od 17. 8. do 27. 8. – 3 790 Kč ● **USA – ALJAŠKA** – okruh divokou přírodou: od 1. 9. do 11. 9. – 62 990 Kč ● **INDIE** – z Kalkaty až do Dílí: od 5. 10. do 18. 10. – 39 990 Kč ● **IZRAEL** – odlet z Prahy – biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění: od 3. 10. do 10. 10. – 13 790 Kč ● **IZRAEL – SINAJ** – odlet z Prahy – klasický biblický okruh s výstupem na Mojžíšovu horu na Sinaji + něco extra navíc: od 10. 10. do 20. 10. – 15 990 Kč ● **IZRAEL – JORDÁNSKO** – odlet z Prahy – vše nej z obou zemí + Mrtvé a Rudé moře – kvalitní hotely, polopenze, pojištění: od 20. 10. do 31. 10. – 25 990 Kč ● **IZRAEL** – odlet z Prahy – klasický biblický okruh + Mrtvé moře, kvalitní hotel, polopenze, pojištění: od 31. 10. do 7. 11. – 13 790 Kč ● **MEXIKO – GUADALUPE** + okruh po domorodých civilizacích a pobytem u Tichého oceánu: od 4. 11. do 15. 11. – 37 990 Kč.
Příhlášky a informace: **CK AVETOUR** – Jirí Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mobil: 602 441 670.

V letošním roce si připomínáme 185. výročí narození a 120. výročí smrti P. Pavla Křížkovského (9. 1. 1820 – 8. 5. 1885), augustiniánského řeholníka a umělce, který byl učitelem Leoše Janáčka. **V neděli 29. 5. 2005 bude za P. Pavla Křížkovského v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně v 9 hodin slavena mše svatá**, kterou bude celebrovat starobrněnský opat Lukáš Evžen Martinec, OSA. Při mši svaté zazní skladby z díla P. Křížkovského v podání Akademického pěveckého sboru Moravan.

Praha Bílá Hora – kostel sobota 4. 6. v 9 hodin **setkání zájemců o benediktinskou spiritualitu** s českými benediktinkami. Začínáme mší sv., následuje přednáška a diskuse. Po domluvě možnost přespaní pro mimopražské účastnice. Nahlášení účasti a případné další informace – benediktinky@centrum.cz, formou SMS 604 918 825 a také na tel. čísle 220 406 111 (břevnovský klášter).

Milá maminko, milý tatínku! Zveme Vás i s Vašimi dětmi na tradiční zábavně odpoledne **Z POHÁDKY DO NAŠICH DĚJIN** u příležitosti **5. výročí prohlášení Sloupu Nejsvětější Trojice v Olomouci památkou UNESCO – v neděli 22. května 2005 ve 14.30 hod. ve Smetanových sadech v okolí pavilonu G**. Potkáte se s historickými postavami, budete mít příležitost ke kreslení i hrám, projedete se na lodičce nebo na koni, zhlédnete výstavu výtvarných prací dětí škol Olomouckého kraje, navštívíte expozici UNESCO o Sloupu Nejsvětější Trojice v Olomouci. Vstup zdarma! Srdečně zvou katoličtí křesťané z Olomouce.

Dne 5. června 2005 tomu bude již 18 roků od chvíle, kdy odevzdal svoji duši svému Pánu náš syn a bratr **MAREK LEPIL**. Osmnáctého výročí vzpomene při mši svaté v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně na Křenové ulici v neděli dne 5. června 2005 v 9,30 hod. O modlitby prosí rodina.

LETNÍ POBYT PRO OSAMĚLÉ MATKY S DĚTMI V OLOMOUCI
Pobyt je určen pro všechny matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvodu, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy, může přijet i sama maminka, jejíž děti jsou dospělé, nebo v uvedeném termínu mají jiné aktivity.
Setkání je rozdělené do dvou částí: naučné a rekreační. Dopolední část zahrnuje přednášky psychologa, psychiatra, kněze. V průběhu přednášek je zajištěna péče a program pro děti. Během dne je možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky nebo knězem, který je přítomen po celou dobu setkání. Každý den je příležitost zúčastnit se mše sv. a společných modliteb.
Každá účastnice si může vytvořit originální hedvábný šátek, obrázek technikou Windowcolor nebo svíčku z voskových plátů aj. zajímavé techniky. Ubytování je zajištěno v budově kněžského semináře v historickém centru města a bude spojeno s prohlídkou míst, do kterých se běžný návštěvník města nepodívá.
Ceny: dospělá osoba a děti od 10 let 1950 Kč
dítě 3–10 let 1650 Kč
Termín: 2.–9. 7. 2005
Bližší informace o našich pobytech na www.rodinnyzivot.cz; přihlášku a další informace Vám na požádání zašleme. Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 OLMOUČ, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

Liturgická čtení

Neděle 22. 5. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Ex 34,4b–6.8–9

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ...*chvályhodný a svrchovaně velebohý navěky.*

2. čt.: 2 Kor 13,11–13

Ev.: Jan 3,16–18

Pondělí 23. 5. – ferie

1. čt.: Sir 17,20–28

Ž 32(31),1–2.5.6.7

Odp.: 11a (*Radujte se z Hospodina a těšte se, spravedliví.*)

Ev.: Mk 10,17–27

Úterý 24. 5. – ferie

1. čt.: Sir 35,1–15

Ž 50(49),5–6.7–8.14+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mk 10,28–31

Středa 25. 5. – nez. pam sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. Marie Magdalény de'Pazzi

1. čt.: Sir 36,1–2a.5–6.13–19

Ž 79(78),8.9.11.13

Odp.: srov. Sir 36,1b (*Ukaž nám, Pane, světlo svého slitování.*)

Ev.: Mk 10,32–45

Čtvrtek 26. 5. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Dt 8,2–3.14b–16a

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 10,16–17

Ev.: Jan 6,51–58

Pátek 27. 5. – nez. pam. sv. Augustina z Canterbury

1. čt.: Sir 44,1.9–13

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)

Ev.: Mk 11,11–25

Sobota 28. 5. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Sir 51,17–28

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)

Ev.: Mk 11,27–33

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 5.	PO 23. 5.	ÚT 24. 5.	ST 25. 5.	ČT 26. 5.	PÁ 27. 5.	SO 28. 5.
Antifona	746	1150	1166	1181	759	1213	1666
Žalm	783	783	783	784	783	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	746	1151	1166	1182	759	1213	1666
Antifony	747	1151	1167	1183	760	1214	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	748	1155	1170	1186	761	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	748	1155	1170	1186	761	1218	1669
Prosby	748	1155	1171	1186	761	1218	1655
Záv. modlitba	749	1156	1171	1373	762	1375	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	749	1156	1172	1187	762	1219	1233
Antifony	749	1157	1172	1188	763	1219	1234
Žalmy	818	1157	1172	1188	1265	1219	1234
Krátké čtení	749	1159	1175	1190	763	1221	1236
Záv. modlitba	749	1159	1175	1191	762	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	742	750	1160	1176	755	764	1223
Antifony	743	751	1161	1177	756	765	1224
Žalmy	743	751	1161	1177	756	765	1224
Kr. čtení a zpěv	745	753	1164	1180	758	767	1226
Ant. ke kant. P. M.	745	753	1164	1180	758	767	1227
Prosby	745	754	1165	1180	758	767	1227
Záv. modlitba	749	749	1165	1181	762	762	1375
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**MARIE-JOSEPH LAGRANGE - BIBLE
A HISTORICKÁ METODA**

Tomáš Petráček

Studie T. Petráčka o životě a vrcholném díle zakladatele a obnovitele katolické biblistiky M. J. Lagrange OP (1855-1938).

Krystal OP, s.r.o., brož., zúž. A5, 184 stran, 170 Kč

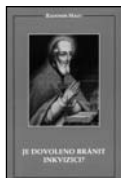

JE DOVOLENO BRÁNIT INKVIZICI?

Radomír Malý

Autor - historik se snaží populární formou na základě historických faktů pravdivě odpovědět na otázky týkající se tématu inkvizice: Měla katolická církev morální právo soudit kacíře? Byla inkvizice pouze soudním tribunálem? Mají pravdivé jádro hrůzy, které historikové dosud inkvizici přisouvali? Lze klasifikovat inkvizici v porovnání s jinými orgány tohoto typu v dávné i nedávné minulosti i v současnosti jako mírnou, nebo naopak krutou? Je etické středověkou inkvizici plně a bezvýhradně obhajovat?

Michael S. A., brož., A6, 160 stran, 90 Kč

JINÝMI SLOVY...

Na minutu s Maxem Kašparů

První titul z nové ediční řady Karmelitánského nakladatelství. Oblíbený autor si ve stovce krátkých myšlenek všimá nejrůznějších stránek lidského života. Na čtenáři je, aby nabízená zamyšlení nechal volně rozplynout ve svých vlastních úvahách.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 165x114 mm, 112 stran, 85 Kč

HUDBA

BŮH JE SÍLA MÁ

Duchovní zpěvy v podání kapely VeKa - Vesmírné Kapely. Je to společenství asi 35 mladých lidí převážně z královéhradecké diecéze. Kapela působí od roku 2000, kdy navázala na předchozí činnost „diecézních kapel“. Každoročně doprovází setkání mládeže s diecézním biskupem, pořádá koncerty ve farnostech apod. VeKa úzce spolupracuje s Diecézním centrem pro mládež v Hradci Králové a s Diecézním centrem života mládeže Vesmír, které jí poskytuje zázemí a všestrannou pomoc.

ROSA s.r.o., 47 minut, CD - 230 Kč, MC - 150 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@malicecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.malicecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci. IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@malicecm.cz; http://www.malicecm.cz; svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@malicecm.cz); Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávame novinových zásielok (jako Litmanova, Medzugerje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.